

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 31ης Ιανουαρίου 2008*

Στην υπόθεση T-95/06,

Federación de Cooperativas Agrarias de la Comunidad Valenciana, με έδρα τη Βαλένθια (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τις S. Roig Girbes, R. Ortega Bueno και τον Delgado Echevarría, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Κοινοτικού Γραφείου Φυτικών Ποικιλιών (ΚΓΦΠ), εκπροσωπούμενου από τον M. Ekvad, επικουρούμενο από τους D. O'Keefe, solicitor, J. Rivas de Andrés και M. Canal Fontcuberta, δικηγόρους,

καθού,

αντίδικος κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του ΚΓΦΠ και παρεμβαίνουσα ενώπιον του Πρωτοδικείου:

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

Nador Cott Protection SARL, με έδρα το Saint-Raphaël (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τους M. Fernández Mateos, S. González Malabia και M. Marín Bataller, δικηγόρους,

με αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών του ΚΓΦΠ της 8ης Νοεμβρίου 2005 (υπόθεση Α 001/2005), σχετικά με την παραχώρηση κοινωνικού δικαιώματος στην ποικιλία μανταρινιού Nadorcott,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους N. J. Forwood, προεδρεύοντα, I. Pelikánová και Σ. Παπασάββα, δικαστές,

γραμματέας: K. Andoná, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 21 Μαρτίου 2006,

το υπόμνημα αντικρούσεως του ΚΓΦΠ που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 7 Ιουλίου 2006,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως της παρεμβαίνουσας που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 3 Ιουλίου 2006,

κατόπιν της συνεδριάσεως της 4ης Ιουλίου 2007,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το νομικό πλαίσιο

- ¹ Το άρθρο 59 του κανονισμού (ΕΚ) 2100/94 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1994, για τα κοινοτικά δικαιώματα επί φυτικών ποικιλιών (ΕΕ L 227, σ. 1, στο εξής: βασικός κανονισμός), που αφορά τις ενστάσεις κατά της παραχώρησης δικαιώματος, προβλέπει:

«1. Κάθε πρόσωπο μπορεί να υποβάλει στο γραφείο γραπτώς ένσταση για την παραχώρηση κοινοτικού δικαιώματος επί φυτικής ποικιλίας.

2. Ένσταση μπορούν να υποβάλουν τα μέρη πέραν του αιτούντος, που μετέχουν στη διαδικασία για την παραχώρηση κοινοτικού δικαιώματος επί φυτικής ποικιλίας. Με την επιφύλαξη του άρθρου 88, οι ενιστάμενοι έχουν πρόσβαση στα έγγραφα, συμπεριλαμβανομένων των αποτελεσμάτων της τεχνικής εξέτασης και της περιγραφής της ποικιλίας που αναφέρεται στο άρθρο 57 παράγραφος 2.

[...]

5. Οι αποφάσεις επί των ενστάσεων είναι δυνατόν να λαμβάνονται μαζί με τις αποφάσεις που λαμβάνονται δυνάμει των άρθρων 61, 62 ή 63.»

2 Το άρθρο 67, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού ορίζει ότι «[π]ροσφυγή μπορεί να ασκηθεί κατά των αποφάσεων του γραφείου που έχουν ληφθεί δυνάμει των άρθρων 20, 21, 59, 61, 62, 63 και 66».

3 Σύμφωνα με το άρθρο 68 του βασικού κανονισμού:

«Κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο δύναται να ασκήσει προσφυγή, με την επιφύλαξη του άρθρου 82, κατά των αποφάσεων που απευθύνονται σε αυτό, καθώς και κατά αποφάσεων που, αν και εκδίδονται ως απόφαση που απευθύνεται σε άλλο πρόσωπο, το αφορούν άμεσα και ατομικά. Οι διάδικοι δύνανται, το δε γραφείο οφείλει, να παρίστανται ως μέρη στη διαδικασία εκδίκασης προσφυγής.»

4 Το άρθρο 49, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 1239/95 της Επιτροπής, της 31ης Μαΐου 1995, για τις λεπτομέρειες εφαρμογής του βασικού κανονισμού (ΕΕ L 121, σ. 37, στο εξής: εκτελεστικός κανονισμός), προβλέπει, υπό τον τίτλο «Απόρριψη της προσφυγής ως απαράδεκτης», ότι, «[ε]άν η προσφυγή δεν πληροί τις διατάξεις των άρθρων 67, 68 και 69 του βασικού κανονισμού ή τις διατάξεις του άρθρου 45, του παρόντος κανονισμού, το τμήμα προσφυγών το γνωστοποιεί στον προσφεύγοντα και του ζητεί [εφόσον είναι δυνατό] να προβεί στις αναγκαίες διορθώσεις εντός της προθεσμίας που του ορίζει» και ότι, «[ε]άν η προσφυγή δεν διορθωθεί εγκαίρως, το τμήμα προσφυγών την απορρίπτει ως απαράδεκτη».

5 Το άρθρο 50 του εκτελεστικού κανονισμού, σχετικά με την προφορική διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του Κοινοτικού Γραφείου Φυτικών Ποικιλιών (ΚΓΦΠ), διευκρινίζει:

«1. Μετά την παραπομπή της υπόθεσης στο τμήμα προσφυγών, ο πρόεδρος αυτού κλητεύει αμελλητί τους διαδίκους στην προφορική διαδικασία, τηρουμένων των προϋποθέσεων του άρθρου 77 του βασικού κανονισμού και εφιστά την προσοχή αυτών επί του περιεχομένου του άρθρου 59, παράγραφος 2, του παρόντος κανονισμού.

2. Η προφορική διαδικασία και η αποδεικτική διαδικασία διεξάγονται καταρχήν ταυτοχρόνως, σε μία επ' ακροατηρίου συνεδρίαση.

3. Αιτήσεις για συμπληρωματικές συνεδριάσεις γίνονται δεκτές μόνο εφόσον στηρίζονται σε πραγματικά περιστατικά που μετεβλήθησαν κατά τη διάρκεια της συνεδρίασης ή μετά.»

Ιστορικό της διαφοράς

- 6 Η προσφεύγουσα είναι ομοσπονδία στην οποία μετέχουν οι συνδικαλιστικές οργανώσεις των γεωργικών συνεταιρισμών των επαρχιών του Alicante, του Castellón και της Βαλένθιας (Ισπανία), στους οποίους μετέχουν όλοι σχεδόν οι τοπικοί γεωργικοί συνεταιρισμοί των τριών αυτών επαρχιών.
- 7 Ο κάτοχος των δικαιωμάτων της ποικιλίας μανταρινιού Nadorcott, N., παραχώρησε, στις 22 Αυγούστου 1995, τα δικαιώματά του επί της ποικιλίας αυτής στον Μ. Αυτός κατέθεσε, αυθημερόν, στο ΚΓΦΠ (Κοινοτικό Γραφείο Φυτικών Ποικιλιών) αίτηση παραχώρησης κοινοτικού δικαιώματος επί φυτικής ποικιλίας.
- 8 Η αίτηση δημοσιεύθηκε στο *Επίσημο Δελτίο του Κοινοτικού Γραφείου Φυτικών Ποικιλιών* της 26ης Φεβρουαρίου 1996.
- 9 Στις 21 Μαρτίου 1997, ο Μ. παραχώρησε τα δικαιώματά του επί της ποικιλίας Nadorcott στην παρεμβαίνουσα και κοινοποίησε την παραχώρηση αυτή στο ΚΓΦΠ.

- 10 Το ΚΓΦΠ παραχώρησε κοινοτικό δικαίωμα στην ποικιλία της παρεμβαίνουσας με την απόφαση 14111, της 4ης Οκτωβρίου 2004 (στο εξής: απόφαση παραχώρησης).
- 11 Η απόφαση παραχώρησης δημοσιεύθηκε στο *Επίσημο Δελτίο του ΚΓΦΠ* της 15ης Δεκεμβρίου 2004.
- 12 Στις 11 Φεβρουαρίου 2005, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ενώπιον του τμήματος προσφυγών κατά της αποφάσεως παραχώρησης. Οι λόγοι της προσφυγής παρατίθενται σε υπόμνημα της 14ης Απριλίου 2005. Όσον αφορά, ειδικότερα, το παραδεκτό της προσφυγής αυτής, η προσφεύγουσα προέβαλε, με το υπόμνημα αυτό, ότι η παραχώρηση δικαιώματος στην ποικιλία Nadorcott την αφορούσε άμεσα και ατομικά. Όσον αφορά την ουσία, πιστεύει ειδικότερα ότι το δικαίωμα αυτό ήταν άκυρο διότι η επίδικη ποικιλία δεν μπορούσε να χαρακτηριστεί ως νέα και δεν είχε διακριτικό χαρακτήρα.
- 13 Στις 24 Φεβρουαρίου 2005, η παρεμβαίνουσα ζήτησε να παρέμβει και στις 29 Ιουλίου 2005 ανέπτυξε τα επιχειρήματά της με χωριστό υπόμνημα. Προέβαλε ότι η προσφεύγουσα δεν νομιμοποιείται ενεργητικώς για την άσκηση της προσφυγής διότι, ιδίως, η απόφαση παραχώρησης δεν τη θίγει άμεσα και ατομικά. Αμφισβήτησε επίσης το βάσιμο της προσφυγής.
- 14 Με υπόμνημά του της 15ης Σεπτεμβρίου 2005, το ΚΓΦΠ επικαλέσθηκε, κατ' αρχάς, το απαράδεκτο της προσφυγής λόγω ελλείψεως ενεργητικής νομιμοποίησεως. Επί της ουσίας, το ΚΓΦΠ ζήτησε επίσης την απόρριψη της προσφυγής.
- 15 Η επ' ακροατηρίου συζήτηση διεξήχθη ενώπιον του τμήματος προσφυγών στις 8 Νοεμβρίου 2005. Η προσφεύγουσα προέβαλε ότι, κατ' εφαρμογή του άρθρου 49 του εκτελεστικού κανονισμού, το τμήμα προσφυγών θα έπρεπε πριν την επ'

ακροατηρίου συζήτηση να την καλέσει να προσκομίσει έγγραφα που να αποδεικνύουν ότι η απόφαση παραχώρησης αφορούσε τα μέλη της άμεσα και ατομικά. Ζήτησε να της δοθεί προθεσμία να επιστρέψει στην Ισπανία για να συγκεντρώσει και να υποβάλει πλήρη τεκμηρίωση συναφώς ή τουλάχιστον να της επιτραπεί να υποβάλει κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση την ατελή τεκμηρίωση που είχαν προσκομίσει οι εκπρόσωποί της. Ισχυρίστηκε ότι η τεκμηρίωση αυτή περιελάμβανε έγγραφα που την εξουσιοδοτούσαν να ασκήσει προσφυγή στο όνομα του καθενός εκ των παραγωγών μανταρινιών, καθώς και σύμβαση μεταξύ του Geslive (οργανισμού επιφορτισμένου με τη διαχείριση και την προάσπιση στην Ισπανία των δικαιωμάτων και των συμφερόντων της παρεμβαίνουσας όσον αφορά την ποικιλία Nadorcott) και του συνεταιρισμού Anecoop (μέλους ενός συνδικαλιστικού οργάνου συνεταιρισμών που ήταν μέλος της προσφεύγουσας), που αφορούσε την πληρωμή από τον συνεταιρισμό αυτό των τελών για την εκμετάλλευση της ποικιλίας Nadorcott.

- 16 Με απόφαση της 8ης Νοεμβρίου 2005 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το τμήμα προσφυγών απέρριψε την προσφυγή της προσφεύγουσας ως απαράδεκτη, λόγω έλλειψης ενεργητικής νομιμοποίησης. Απέρριψε επίσης την αίτησή της περί προσκομίσεως εγγράφων.

Αιτήματα των διαδίκων

- 17 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να καταδικάσει το ΚΓΦΠ στα δικαστικά έξοδα.

18 Το ΚΓΦΠ ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να αποφανθεί ότι η προσφυγή είναι αβάσιμη στο σύνολό της·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα και, επικουρικώς, στην περίπτωση που κρίνει ότι η προσφυγή είναι βάσιμη, το ΚΓΦΠ να φέρει μόνο τα δικά του δικαστικά έξοδα.

19 Η παρεμβαίνουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να αποφανθεί ότι η προσφυγή είναι αβάσιμη στο σύνολό της·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

20 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, τρεις λόγους ακυρώσεως που αντλούνται, ο πρώτος από παράβαση των άρθρων 49 και 50 του εκτελεστικού κανονισμού και από παραβίαση των αρχών της επιμέλειας και της χρηστής διοικήσεως, ο δεύτερος από το γεγονός ότι το τμήμα προσφυγών δεν έλαβε υπόψη του την ενεργητική νομιμοποίηση της προσφεύγουσας και ο τρίτος από παράβαση της υποχρέωσεως αιτιολογήσεως.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση των άρθρων 49 και 50 του εκτελεστικού κανονισμού και από παραβίαση των αρχών της επιμέλειας και της χρηστής διοικήσεως

- 21 Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως αποτελείται από δύο σκέλη εκ των οποίων το πρώτο αφορά παράβαση του άρθρου 49 του εκτελεστικού κανονισμού και το δεύτερο παράβαση του άρθρου 50 του εκτελεστικού κανονισμού. Στο πλαίσιο των δύο σκελών, η προσφεύγουσα προβάλλει επίσης παραβιάσεις των αρχών της επιμέλειας και της χρηστής διοικήσεως.

Επί του πρώτου σκέλους που αντλείται από παράβαση του άρθρου 49 του εκτελεστικού κανονισμού και από παραβίαση των αρχών της επιμέλειας και της χρηστής διοικήσεως

— Επιχειρήματα των διαδίκων

- 22 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, στην περίπτωση που η προσφυγή της δεν θα ήταν σύμφωνη με το άρθρο 68 του βασικού κανονισμού, το τμήμα προσφυγών θα έπρεπε, σύμφωνα με το άρθρο 49 του εκτελεστικού κανονισμού, να της το γνωστοποιήσει και να την καλέσει να διορθώσει τις διαπιστωθείσες πλημμέλειες, και τούτο, εφόσον είναι δυνατό, εντός της προθεσμίας που της ορίζει το τμήμα προσφυγών. Πάντως, το τμήμα προσφυγών ουδέποτε γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα ότι δεν νομιμοποιούνταν ενεργητικά και ουδέποτε την κάλεσε να διορθώσει την πλημμέλεια αυτή. Η συμπεριφορά του τμήματος προσφυγών υπήρξε απόρροια εσφαλμένης ερμηνείας του άρθρου 49 του εκτελεστικού κανονισμού.

- 23 Πρώτον, κατά την προσφεύγουσα, από το κείμενο του άρθρου 49 του εκτελεστικού κανονισμού προκύπτει ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι το άρθρο αυτό αφορά μόνον τις «προφανείς πλημμέλειες της προσφυγής». Εφόσον η διάταξη αυτή παραθέτει ρητώς μεταξύ των πλημμελειών αυτών το απαράδεκτο του άρθρου 68 του βασικού κανονισμού, είναι μάλλον απίθανο να θέλησε ο κοινοτικός νομοθέτης να αναφερθεί

μόνο σε προφανείς πλημμέλειες, δεδομένου ότι το απαράδεκτο ουδέποτε αποτελεί προφανή πλημμέλεια. Έτσι, ανεξαρτήτως της δυσχέρειας που προϋποθέτει η θεραπεία της πλημμέλειας, το τμήμα προσφυγών υποχρεούται να συμμορφωθεί με την υποχρέωση του άρθρου 49 του εκτελεστικού κανονισμού στην περίπτωση που είναι δυνατό να θεραπευθεί η πλημμέλεια. Η προσφεύγουσα στηρίζεται συναφώς όχι μόνο στις αρχές της επιμέλειας και της χρηστής διοίκησης, αλλά επίσης στην εγγύηση που παρέχει στον προσφεύγοντα η κοινοτική έννομη τάξη, η οποία δεν μπορεί να ερμηνευθεί τόσο περιοριστικά, όπως εν προκειμένω. Η προσφεύγουσα στηρίζεται εξάλλου στην απόρριψη της προσφυγής λόγω της φερόμενης ελλείψεως ενεργητικής νομιμοποίησής της για να υπογραμμίσει ότι το τμήμα προσφυγών δεν αμφισβητεί την ύπαρξη της πλημμέλειας αυτής ούτε ότι κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση διατηρούσε ακόμη αμφιβολίες ως προς στοιχεία που ήταν λυσιτελή για την εκτίμηση της ενεργητικής της νομιμοποίησας.

24 Δεύτερον, η προσφεύγουσα αμφισβητεί την ερμηνεία που έδωσε το τμήμα προσφυγών στη φράση «εφόσον είναι δυνατό» του άρθρου 49 του εκτελεστικού κανονισμού. Κατ' αυτή, δεν εναπόκειται στο τμήμα προσφυγών να εξετάσει αν η πλημμέλεια ενδέχεται να διορθωθεί εύκολα και, ακόμη και αν έπρεπε να το εξετάσει, είναι οπωσδήποτε υποχρεωμένη να ζητήσει από τον προσφεύγοντα να θεραπεύσει την πλημμέλεια. Εφόσον επομένως εναπόκειται στον διοικούμενο, και όχι στο τμήμα προσφυγών, να διορθώσει τη διαπιστωθείσα πλημμέλεια, το τμήμα προσφυγών δεν διαθέτει την εξουσία να εξετάσει εξαρχής το αν ο προσφεύγων είναι ή όχι σε θέση να θεραπεύσει την πλημμέλεια. Η ερμηνεία αυτή οδηγεί σε αυθαιρεσία, διότι έτσι η άσκηση του δικαιώματος του διοικουμένου θα εξαρτάται από την αντίληψη που διαμορφώνει η διοίκηση για την ικανότητα του διοικουμένου να ασκήσει το δικαίωμά του.

25 Τρίτον, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι η διατύπωση του άρθρου 49 του εκτελεστικού κανονισμού στο σημείο που ορίζει ότι «το τμήμα προσφυγών το γνωστοποιεί στον προσφεύγοντα και του ζητεί να προβεί στις αναγκαίες διορθώσεις» έχει επιτακτικό χαρακτήρα. Έτσι, το άρθρο αυτό υποχρεώνει το τμήμα προσφυγών να γνωστοποιήσει την πλημμέλεια και να ζητήσει τη θεραπεία της. Όμως, οι δύο αυτές υποχρεώσεις δεν τηρήθηκαν. Αντιθέτως, κατά την προσφεύγουσα, το τμήμα προσφυγών δεν έχει υποχρέωση να της υποδείξει ότι πρέπει να προσκομίσει τα έγγραφα για τη θεραπεία της πλημμέλειας. Συγκεκριμένα, το άρθρο 49 του εκτελεστικού κανονισμού δεν προβλέπει παρόμοια υποχρέωση, δεδομένου ότι η προσκόμιση εγγράφων αποτελεί ένα από τα πολλά μέσα που έχει στη διάθεσή του ο διοικούμενος για να θεραπεύσει τη διαπιστωθείσα πλημμέλεια.

- 26 Τέταρτον, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι η γνωστοποίηση των ενστάσεων των λοιπών διαδίκων σχετικά με το παραδεκτό της προσφυγής δεν δικαιολογεί την έλλειψη επιμέλειας εκ μέρους του τμήματος προσφυγών κατά την εφαρμογή της υποχρέωσης του που προβλέπει το άρθρο 49 του εκτελεστικού κανονισμού. Η υποχρέωση αυτή του τμήματος προσφυγών δεν μπορεί να εξαρτάται από την εξέταση του περιεχομένου των ισχυρισμών των διαδίκων ούτε να υποχρεώνει το τμήμα προσφυγών να ενεργεί μόνο στην περίπτωση που οι διάδικοι δεν αναφέρονται σε πλημμέλειες του άρθρου 49 του εκτελεστικού κανονισμού. Συγκεκριμένα, δεν πρόκειται για «διαδικασία διαιτησίας».
- 27 Πέμπτον, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι το τμήμα προσφυγών, θεωρώντας ότι το να επιτρέπει στην προσφεύγουσα να θεραπεύσει την έλλειψη ενεργητικής νομιμοποίησης ισοδυναμεί με το να προδικάζει ένα ζήτημα που αμφισβητείται από τους διαδίκους, δεν λαμβάνει υπόψη τη διοικητική φύση της διαδικασίας προσφυγής. Υπενθυμίζει ότι το απαράδεκτο άπτεται της δημοσίας τάξεως και εξετάζεται αυτεπαγγέλτως από το όργανο που επιλαμβάνεται της προσφυγής. Επομένως, είναι αδιάφορο αν η έλλειψη ενεργητικής νομιμοποίησης προβλήθηκε από τους διαδίκους.
- 28 Τέλος, η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε για πρώτη φορά κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Πρωτοδικείου ότι το μοναδικό έγγραφο που της γνωστοποίησε το τμήμα προσφυγών πριν την επ' ακροατηρίου συζήτηση ήταν μία απόφαση αναστολής, της 27ης Ιουνίου 2005, σύμφωνα με την οποία, υπό την επιφύλαξη της οριστικής αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών δεν θεώρησε ότι η προσφυγή ήταν προδήλως αβάσιμη. Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, βασιζόμενη στην απόφαση αυτή καθώς και στη μη εφαρμογή του άρθρου 49, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού, είχε δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ως προς το ότι η ενεργητική της νομιμοποίηση είχε αποδειχθεί επαρκώς πριν την επ' ακροατηρίου συζήτηση.
- 29 Το ΚΓΦΠ θεωρεί ότι η προτεινόμενη από την προσφεύγουσα ερμηνεία του άρθρου 49 του εκτελεστικού κανονισμού είναι αβάσιμη. Εκτιμώντας ότι η διόρθωση της ελλείψεως ενεργητικής νομιμοποίησης είναι δυσχερής, το ΚΓΦΠ υποστηρίζει ότι η παραπομπή του άρθρου 49 του εκτελεστικού κανονισμού στο άρθρο 68 του βασικού κανονισμού αφορά μόνον τη διόρθωση καθαρά τυπικών σφαλμάτων. Επιπλέον, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα απάντησε, κατά το στάδιο της έγγραφης διαδικασίας, στους ισχυρισμούς που προέβαλε η παρεμβαίνουσα όσον αφορά το ότι η απόφαση

δεν την αφορά άμεσα και ατομικά, η ενεργητική νομιμοποίηση της προσφεύγουσας κατέστη «ουσιαστικό ζήτημα» της υποθέσεως. Επομένως, δεν ήταν αναγκαίο να επιχειρήσει το τμήμα προσφυγών να διορθώσει την έλλειψη αυτή, όπως θα ήταν στην περίπτωση ενός τυπικού σφάλματος. Εξάλλου, κατά το ΚΓΦΠ, το να γίνουν δεκτές οι εξουσιοδοτήσεις των παραγωγών θα ισοδυναμούσε με το να επιτραπεί σε μία νέα νομική προσωπικότητα να καταστεί διάδικος στη δίκη, ενώ έχει λήξει η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής. Εφόσον η προσφεύγουσα είχε ασκήσει την προσφυγή στο όνομά της, δεν μπορούσε να επικαλεσθεί κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση εξουσιοδοτήσεις των παραγωγών που δεν ήταν άμεσα μέλη της ομοσπονδίας.

- 30 Κατά την παρεμβαίνουσα, το τμήμα προσφυγών δεν έχει υποχρέωση να εξετάσει εκ των προτέρων αν από τα έγγραφα που προσκομίζει η προσφεύγουσα προκύπτει ότι νομιμοποιείται πράγματι για την άσκηση της προσφυγής. Στην προσφεύγουσα εναπόκειται να επικαλεσθεί την ενεργητική της νομιμοποίηση και να προσκομίσει τα σχετικά νομιμοποιητικά στοιχεία. Το άρθρο 49 του εκτελεστικού κανονισμού υποχρεώνει το τμήμα προσφυγών να εξακριβώσει αν πληρούνται η τυπική αυτή προϋπόθεση, αλλά δεν του επιβάλλει να εξακριβώσει αν πράγματι νομιμοποιείται ενεργητικώς η προσφεύγουσα.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 31 Με το υπό κρίση σκέλος, η προσφεύγουσα προσάπτει στο τμήμα προσφυγών, αφενός, ότι δεν της γνωστοποίησε την άποψή του περί ελλείψεως ενεργητικής νομιμοποίησης εκ μέρους της και, αφετέρου, ότι δεν την κάλεσε να αποδείξει την ενεργητική της νομιμοποίηση.
- 32 Πρώτον, πρέπει να εξεταστεί αν το τμήμα προσφυγών παρέβη, όπως του προσάπτει η προσφεύγουσα, το άρθρο 49, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού. Συναφώς, πρέπει να αναφερθεί, εισαγωγικά, ότι η διάταξη αυτή υποχρεώνει το τμήμα προσφυγών, αφενός, να εξετάσει αν η προσφυγή είναι σύμφωνη με τις διατάξεις του βασικού και του εκτελεστικού κανονισμού και, αφετέρου, να γνωστοποιήσει στον προσφεύγοντα τις διαπιστωθείσες πλημμέλειες και να τον καλέσει να τις θεραπεύσει, εφόσον είναι δυνατό, εντός της προθεσμίας που τάσσει.

33 Όσον αφορά την υποχρέωση να εξεταστεί αν η προσφυγή είναι σύμφωνη με τις διατάξεις του βασικού και του εκτελεστικού κανονισμού, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι στις λοιπές γλώσσες το άρθρο 49, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού ορίζει ότι η προσφυγή πρέπει να συμφωνεί με το σύνολο των διατάξεων των δύο κανονισμών, ενώ στη γαλλική και στην ελληνική ορίζεται ότι το τμήμα προσφυγών ελέγχει αν η προσφυγή συμφωνεί μόνο με τις διατάξεις των άρθρων 67, 68 και 69 του βασικού κανονισμού και τις διατάξεις του άρθρου 45 του εκτελεστικού κανονισμού. Πάντως, λόγω της ανάγκης ομοιόμορφης ερμηνείας των κοινοτικών κανονισμών, αποκλείεται μια ορισμένη διάταξη να εξετάζεται μεμονωμένη, αλλά απαιτείται, σε περίπτωση αμφιβολίας, να ερμηνεύεται και να εφαρμόζεται υπό το φως των αποδόσεων της στις άλλες επίσημες γλώσσες (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Οκτωβρίου 1996, C-64/95, Lubella, Συλλογή 1996, σ. I-5105, σκέψη 17, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία), το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι στη γαλλική και στην ελληνική γλώσσα το άρθρο 49, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού δεν προσδίδει στο εδάφιο αυτό διαφορετική έννοια από αυτή των άλλων γλωσσών ώστε να απαιτείται να ερμηνευθούν και να εφαρμοστούν υπό το φως των αποδόσεων του στις άλλες επίσημες γλώσσες (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Φεβρουαρίου 1997, C-177/95, Ebony Maritime και Loten Navigation, Συλλογή 1997, σ. I-1111, σκέψεις 29 έως 31).

34 Όσον αφορά τη διπλή υποχρέωση του τμήματος προσφυγών να γνωστοποιήσει και να ζητήσει τη θεραπεία, πρέπει να τονιστεί, πρώτον, ότι, όπως προκύπτει ιδίως από τη γερμανική, αγγλική, δανική, ισπανική, ιταλική και ολλανδική απόδοση του άρθρου 49, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού, η φράση «εφόσον είναι δυνατό» εξαρτά την υποχρέωση του τμήματος προσφυγών να γνωστοποιήσει και να ζητήσει τη διόρθωση από την αντικειμενική δυνατότητα θεραπείας των πλημμελειών που διαπιστώθηκαν. Έτσι, αντιθέτως προς όσα ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, η διάταξη αυτή υποχρεώνει το τμήμα προσφυγών να εκτιμήσει τη δυνατότητα του προσφεύγοντος να θεραπεύσει την πλημμέλεια ώστε να περιοριστούν οι περιπτώσεις που ζητείται η θεραπεία μόνο σε όσες υπάρχει η δυνατότητα. Συγκεκριμένα, εφόσον ο σκοπός της υποχρέωσης γνωστοποίησης και κλήσεως προς θεραπεία του άρθρου 49, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού είναι να μπορέσει ο προσφεύγων να θεραπεύσει, εντός της ταχθείσας προθεσμίας, τις διαπιστωθείσες από το τμήμα προσφυγών πλημμέλειες, πρέπει να υπάρχει η δυνατότητα θεραπείας των εν λόγω πλημμελειών. Πάντως, όπως προβάλλουν το ΚΓΦΠ και η παρεμβαίνουσα, η έλλειψη ενεργητικής νομιμοποίησης δεν θεραπεύεται.

35 Εξάλλου, το άρθρο 49, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού προσδιορίζει αυτό που πρέπει να θεραπευθεί ως «irrégularités» στα γαλλικά, «Mängel» στα

γερμανικά, «deficiencias» στα αγγλικά, «irregolarità» στα ιταλικά, «mangler» στα δανικά και «irregularidades» στα πορτογαλικά, γεγονός που οδηγεί στη σκέψη ότι αντικείμενο της θεραπείας είναι τα τυπικά σφάλματα [βλ., π.χ., τη χρήση των λέξεων αυτών στον κανόνα 9, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 303, σ. 1), και το άρθρο 10, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού (ΕΚ) 2245/2002 της Επιτροπής, της 21ης Οκτωβρίου 2002, σχετικά με την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΚ) 6/2002 του Συμβουλίου για τα κοινοτικά σχέδια και υποδείγματα (ΕΕ L 341, σ. 28)]. Ομοίως, η λέξη «rectifié» στα γαλλικά, «berichtigt» στα γερμανικά, «berigtiges» στα δανικά, «rettificato» στα ιταλικά και «regularizado» στα πορτογαλικά, που χρησιμοποιείται στη δεύτερη περίοδο του άρθρου 49, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού, αφορά μάλλον τη θεραπεία τυπικών σφαλμάτων (βλ., π.χ., κανόνα 53 του κανονισμού 2868/95 και, για τις λέξεις στα γαλλικά, τα γερμανικά και τα δανικά, άρθρο 12, παράγραφος 2, του κανονισμού 2245/2002) και όχι την αίτηση συμπληρώσεως των ισχυρισμών ή των αποδεικτικών στοιχείων που δεν έχει προσκομίσει ο διάδικος και τα οποία αφορούν ουσιαστικά στοιχεία του παραδεκτού της προσφυγής του, όπως η ενεργητική νομιμοποίηση.

36 Επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ότι το άρθρο 49, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού δεν υποχρεώνει το τμήμα προσφυγών να ζητήσει από την προσφεύγουσα να θεραπεύσει τη διαπιστωθείσα έλλειψη ενεργητικής νομιμοποίησης, δεδομένου ότι η έλλειψη αυτή αποτελεί ουσιώδη πλημμέλεια η οποία δεν μπορεί να «διορθωθεί» υπό την έννοια της δεύτερης περιόδου της διατάξεως αυτής και η οποία δεν θεραπεύεται.

37 Πρέπει να θεωρηθεί, δεύτερον, ότι η υποχρέωση γνωστοποίησης συνδέεται με την υποχρέωση της κλήσεως προς θεραπεία των πλημμελειών που μπορούν να θεραπευθούν. Συγκεκριμένα, το άρθρο 49, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού υποχρεώνει το τμήμα προσφυγών να ελέγξει αν η προσφυγή είναι σύμφωνη με το σύνολο των διατάξεων του βασικού και του εκτελεστικού κανονισμού, διότι διαφορετικά θα ήταν υποχρεωμένο να γνωστοποιεί όλα τα προβλήματα παραδεκτού, συμπεριλαμβανομένων αυτών στα οποία δεν χωρεί θεραπεία, γεγονός που θα αντέβαινε στον σκοπό της διατάξεως αυτής, όπως εκτέθηκε στη σκέψη 34 ανωτέρω. Μολονότι, υπό ειδικές περιστάσεις, η γνωστοποίηση ενός προβλήματος που αφορά το παραδεκτό και στο οποίο δεν χωρεί θεραπεία μπορεί, βεβαίως, να είναι χρήσιμη για την προστασία του προσφεύγοντος από μία απόφαση που στηρίχθηκε σε συλλογιστική η οποία δεν αποτέλεσε αντικείμενο συζητήσεως, ωστόσο μία τόσο γενική υποχρέωση γνωστοποίησης θα είχε σοβαρές συνέπειες για το τμήμα προσφυγών και, συγχρόνως, δεν θα είχε καμία λειτουργικότητα, εφόσον ο προσφεύγων δεν θα

μπορούσε να θεραπεύσει την πλημμέλεια. Επιπλέον, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, εν προκειμένω, η έλλειψη ενεργητικής νομιμοποίησης της προσφεύγουσας είχε προβληθεί από τους διαδίκους και περιληφθεί στα στοιχεία της διαφοράς.

38 Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα είχε ειδοποιηθεί για το πρόβλημα αυτό από της αιτήσεως παρεμβάσεως της 24ης Φεβρουαρίου 2005, οπότε δεν χρειαζόταν γνωστοποίηση από το τμήμα προσφυγών για να διατυπώσει την άποψή της. Συγκεκριμένα, με το υπόμνημα της 14ης Απριλίου 2005, η προσφεύγουσα απέκρουσε τους ισχυρισμούς της παρεμβαίνουσας κι εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους θεώρησε ότι νομιμοποιούνταν ενεργητικά. Επιπλέον, η παρεμβαίνουσα αποσαφήνισε, με το υπόμνημα της 29ης Ιουλίου 2005, τα επιχειρήματά της όσον αφορά την έλλειψη ενεργητικής νομιμοποίησης της προσφεύγουσας και το ΚΓΦΠ υποστήριξε επίσης, με το υπόμνημά του, ότι η προσφεύγουσα δεν νομιμοποιούνταν ενεργητικά.

39 Εξάλλου, αντίθετα προς όσα προβάλλει η προσφεύγουσα, η αναφορά του άρθρου 49, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού στο άρθρο 68 του βασικού κανονισμού δεν αντιβαίνει στην ερμηνεία αυτή, εφόσον, κατά την εφαρμογή της διατάξεως αυτής, μπορούν επίσης να παρουσιαστούν τυπικά προβλήματα στα οποία χωρεί θεραπεία. Για παράδειγμα, η διάταξη αυτή παρέχει μέσο ένδικης προστασίας στα νομικά πρόσωπα και αυτά είναι υποχρεωμένα, σύμφωνα με το άρθρο 82 του βασικού κανονισμού, να δηλώσουν την έδρα τους ή την εγκατάστασή τους ή ακόμη την κατοικία ενός εντολοδόχου. Αν η δήλωση αυτή παραλειφθεί, το τμήμα προσφυγών είναι υποχρεωμένο να γνωστοποιήσει την πλημμέλεια αυτή και να ζητήσει τη θεραπεία της.

40 Κατά συνέπεια, το τμήμα προσφυγών, παραλείποντας να γνωστοποιήσει στην προσφεύγουσα ότι θεωρούσε ότι υπήρχε έλλειψη ενεργητικής νομιμοποίησης της και μη καλώντας τη να θεραπεύσει την πλημμέλεια αυτή, δεν παρέβη το άρθρο 49, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού.

41 Δεύτερον, όσον αφορά τη φερόμενη παραβίαση των αρχών της επιμέλειας και της χρηστής διοίκησης, πρέπει να τονιστεί ότι η προσφεύγουσα δεν προέβαλε κανένα γεγονός που θα κατασττούσε εφικτή τη διαπίστωση της παραβίασης των αρχών

αυτών, εκτός από το ότι το τμήμα προσφυγών δεν της είχε γνωστοποιήσει την έλλειψη ενεργητικής νομιμοποίησής της και δεν την είχε καλέσει να θεραπεύσει την πλημμέλεια αυτή. Πάντως, εφόσον, όπως προκύπτει ιδίως από τις ανωτέρω σκέψεις 34 έως 40, η άποψη αυτή του τμήματος προσφυγών δεν αντέβαινε στις απαιτήσεις του άρθρου 49, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού, το τμήμα προσφυγών δεν παραβίασε τις αρχές της επιμέλειας και της χρηστής διοικήσεως.

42 Τέλος, όσον αφορά τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας για τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη της ως προς το ότι είχε επαρκώς αποδειχθεί πριν την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι νομιμοποιούνταν ενεργητικά, πρέπει να τονιστεί ότι η προσφεύγουσα προέβαλε το επιχείρημα αυτό για πρώτη φορά κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Πρωτοδικείου. Όμως, η απόφαση αναστολής της 27ης Ιουνίου 2005, την οποία επικαλείται η προσφεύγουσα προς στήριξη της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης της, εκδόθηκε προς απάντηση σε αίτηση της παρεμβαίνουσας περί άρσεως του ανασταλτικού αποτελέσματος της προσφυγής που άσκησε η προσφεύγουσα κατά της απόφασης παραχώρησης. Πρέπει να τονιστεί ότι η απόφαση αυτή δεν εκδόθηκε από το τμήμα προσφυγών, αλλά από διαφορετική επιτροπή αρμόδια για την έκδοση αποφάσεων που αφορούν την άρση του ανασταλτικού αποτελέσματος των προσφυγών, στη σύνθεση της οποίας, εξάλλου, δεν μετείχαν τα ίδια πρόσωπα που μετείχαν στο τμήμα προσφυγών. Επιπλέον, η επιτροπή αυτή παρατήρησε, με τη σκέψη 10 της αποφάσεώς της, ότι είναι δυσχερής, στο παρόν στάδιο της διαδικασίας, η εκτίμηση του βασίμου της προσφυγής που άσκησε η προσφεύγουσα ενώπιον του τμήματος προσφυγών, ιδίως διότι η παρεμβαίνουσα δεν είχε ακόμη καταθέσει το υπόμνημα παρεμβάσεως. Η επιτροπή τόνισε στη συνέχεια ότι, υπό την επιφύλαξη της τελικής κρίσεως του ΚΓΦΠ, δεν είχε ακόμη κριθεί, μέχρι το στάδιο αυτό, ότι η προσφυγή ήταν προδήλως αβάσιμη. Προκύπτει επομένως ότι η επιτροπή δεν εξέφρασε καμία ειδική εκτίμηση για το παραδεκτό της προσφυγής της προσφεύγουσας ούτε ανέφερε τέτοια απόφαση του τμήματος προσφυγών. Επιπλέον, εξέφρασε την εκτίμησή της υπό την επιφύλαξη της οριστικής αποφάσεως. Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι η απόφαση αυτή δεν μπορούσε να δημιουργήσει στην προσφεύγουσα δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ως προς την εδραίωση της απόψεώς της ότι νομιμοποιείται ενεργητικά προς άσκηση της προσφυγής ενώπιον του τμήματος προσφυγών. Πρέπει, επομένως, να απορριφθεί το επιχείρημα αυτό.

43 Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου σκέλους που αντλείται από παράβαση του άρθρου 50 του εκτελεστικού κανονισμού και από παραβίαση των αρχών της επιμέλειας και της χρηστής διοίκησης

— Επιχειρήματα των διαδίκων

44 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι το τμήμα προσφυγών όφειλε, δυνάμει του άρθρου 50 του εκτελεστικού κανονισμού, να διεξαγάγει δεύτερη επ' ακροατηρίου συζήτηση προκειμένου να καταστεί δυνατό στα λοιπά μέρη να εξετάσουν τα έγγραφα που επρόκειτο να προσκομίσει η προσφεύγουσα για να αποδείξει το παραδεκτό της προσφυγής της. Συναφώς, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι η επ' ακροατηρίου συζήτηση είναι, σύμφωνα με τη διατύπωση του άρθρου 50 του εκτελεστικού κανονισμού, το στάδιο κατά το οποίο διεξάγεται η αποδεικτική διαδικασία. Καταλήγει ότι το τμήμα προσφυγών οφείλει, κατ' εφαρμογή της αρχής της χρηστής διοίκησης, να επιτρέψει την προσκόμιση όλων των αποδεικτικών στοιχείων που θεωρούν τα μέρη απαραίτητα ή, εάν αυτό δεν είναι δυνατό, να διεξαγάγει δεύτερη επ' ακροατηρίου συζήτηση, όπως ρητώς προβλέπει ο εκτελεστικός κανονισμός.

45 Κατά την προσφεύγουσα, μολοντί τα κοινοτικά όργανα διαθέτουν ως ένα βαθμό εξουσία εκτιμήσεως κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων τους, ωστόσο η εξουσία αυτή αντισταθμίζεται από τις αρχές της επιμέλειας και της χρηστής διοίκησης οι οποίες υποχρεώνουν τα όργανα να λαμβάνουν εμπεριστατωμένη απόφαση. Έτσι η νομολογία έχει αναγνωρίσει, στις περιπτώσεις που τα κοινοτικά όργανα διαθέτουν εξουσία εκτιμήσεως, ότι η εξασφάλιση των εγγυήσεων που παρέχει η κοινοτική έννομη τάξη στο πλαίσιο των διοικητικών διαδικασιών, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται η υποχρέωση του αρμόδιου οργάνου να εξετάσει, επιμελώς και με αμεροληψία, όλα τα κρίσιμα στοιχεία της υπό κρίση υποθέσεως, έχει θεμελιώδη σημασία.

46 Εφόσον η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν νομιμοποιείται να ασκήσει προσφυγή κατά της αποφάσεως παραχώρησης συνεπάγεται την αποστέρησή της από το μοναδικό αποτελεσματικό μέσο ένδικης προστασίας που διαθέτει, τόσο στο κοινοτικό όσο και στο εθνικό δίκαιο, το τμήμα προσφυγών όφειλε, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, να της δώσει την ευκαιρία να εκθέσει τη γνώμη της όσον αφορά το παραδεκτό της προσφυγής της επί του οποίου το τμήμα προσφυγών είχε αμφιβολίες.

47 Το ΚΓΦΠ θεωρεί ότι το τμήμα προσφυγών δεν είχε υποχρέωση να δεχθεί το αίτημα της προσφεύγουσας περί προσκομίσεως των εγγράφων, διότι τα έγγραφα αυτά ήταν αλυσιτελή για τους σκοπούς της ανάλυσης της ενεργητικής νομιμοποίησεως της προσφεύγουσας, η οποία άσκησε προσφυγή στο όνομά της και στο όνομα του καθενός εκ των παραγωγών. Αν επιτρεπόταν η προσκόμιση των εγγράφων αυτών, τούτο θα αποτελούσε παράβαση των διαδικαστικών εγγυήσεων τροποποιώντας κατ' ουσίαν την προσφυγή στο στάδιο της επ' ακροατηρίου συζητήσεως. Επιπλέον, το ΚΓΦΠ εκτιμά ότι, εφόσον το τμήμα προσφυγών αναγνώρισε ότι οι προμηθευτές της ποικιλίας Nadorcott μπορούν να θιγούν από την απόφαση παραχώρησης, η προσκόμιση κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της συμβάσεως μεταξύ της Geslève και της Apescoor που αφορά την πληρωμή τελών δεν θα ασκούσε επιρροή στην εξέταση της ενεργητικής νομιμοποίησεως της προσφεύγουσας. Εξάλλου, οι κανονισμοί που διέπουν τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών δεν εμπόδιζαν την προσφεύγουσα να υποβάλει γραπτές παρατηρήσεις επί των επιχειρημάτων περί του απαραδέκτου που περιλαμβάνονται στα υπομνήματα της παρεμβαίνουσας, της 29ης Ιουλίου 2005, και του ΚΓΦΠ, της 15ης Σεπτεμβρίου 2005. Τέλος, η απόφαση για τη δυνατότητα διεξαγωγής δεύτερης επ' ακροατηρίου συζητήσεως εμπίπτει, κατά το ΚΓΦΠ, στην ανεξαρτησία την οποία πρέπει να διαθέτει το τμήμα προσφυγών σε θέματα οικονομίας της διαδικασίας.

48 Η παρεμβαίνουσα θεωρεί, εξάλλου, ότι το τμήμα προσφυγών ορθώς απέρριψε την αίτηση της προσφεύγουσας, εφόσον, αν επιτρεπόταν η προσκόμιση των νέων εγγράφων, τούτο θα συνεπαγόταν τη διεξαγωγή νέας επ' ακροατηρίου συζητήσεως κατά παραβίαση της αρχής της μίας και μόνης επ' ακροατηρίου συζητήσεως που θεσπίζει το άρθρο 50 του εκτελεστικού κανονισμού.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

49 Πρέπει να υπενθυμιστεί ευθύς εξαρχής ότι η προσφεύγουσα ζήτησε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του τμήματος προσφυγών, κυρίως, να της χορηγηθεί προθεσμία για να σχηματίσει και να προσκομίσει μεταγενέστερα στο τμήμα

προσφυγών πλήρη τεκμηρίωση που να αποδεικνύει ότι η απόφαση παραχώρησης αφορούσε άμεσα και ατομικά τα μέλη της. Επικουρικός, ζήτησε να της επιτραπεί να υποβάλει κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση μερική τεκμηρίωση την οποία είχαν προσκομίσει οι εκπρόσωποί της, που περιελάμβανε τις εξουσιοδοτήσεις καθενός εκ των παραγωγών για την άσκηση προσφυγής κατά της αποφάσεως παραχώρησης και τη σύμβαση μεταξύ του συνεταιρισμού Apescoop και της Geslive σχετικά με την καταβολή τελών για την εκμετάλλευση της ποικιλίας Nadorcott.

50 Πρώτον, όσον αφορά τη φερόμενη παράβαση του άρθρου 50 του εκτελεστικού κανονισμού, πρέπει να τονιστεί ότι οι παράγραφοι 1 και 2 του άρθρου αυτού προβλέπουν την ταχεία διευθέτηση των διαφορών, μέσω προφορικής διαδικασίας που προσδιορίζεται αμελλητί και διεξάγεται σε μία επ' ακροατηρίου συνεδρίαση. Από την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου προκύπτει ότι οι διάδικοι μπορούν να ζητήσουν δεύτερη επ' ακροατηρίου συζήτηση μόνον εφόσον αυτή είναι αναγκαία λόγω μεταβολής των πραγματικών περιστατικών που επήλθε «κατά τη διάρκεια της συνεδρίασης ή μετά».

51 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση, πρώτον, ότι τα έγγραφα τα οποία ήθελε να προσκομίσει η προσφεύγουσα δεν στηρίζονταν σε πραγματικά περιστατικά που μεταβλήθηκαν κατά τη διάρκεια της επ' ακροατηρίου συζήτησης ή μετά. Συγκεκριμένα, η σύμβαση και οι εξουσιοδοτήσεις που ήθελε να υποβάλει κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση είναι, προφανώς, έγγραφα που υπήρχαν πριν την εν λόγω συζήτηση. Εν πάση περιπτώσει, ούτε τα έγγραφα αυτά ούτε οι συμπληρωματικές εξουσιοδοτήσεις που ήθελε να προσκομίσει η προσφεύγουσα μετά την επ' ακροατηρίου συζήτηση μπορούν να θεωρηθούν ότι αποδεικνύουν μεταβολή των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς. ΤΟ ΚΓΦΠ και η παρεμβαίνουσα ορθώς υπογραμμίζουν, αφενός, ότι η προσφεύγουσα άσκησε την προσφυγή στο όνομά της και δεν μπορεί να υποκατασταθεί, κατά τη διάρκεια της δίκης, από άλλα πρόσωπα που δεν άσκησαν εμπροθέσμως προσφυγή. Αφετέρου, η σύμβαση δεν αποδείκνυε κανένα νέο πραγματικό περιστατικό, διότι, όπως τόνισε το τμήμα προσφυγών, η σύμβαση επισήμαινε απλώς το γεγονός ότι οι παραγωγοί των μανταρινιών και, ενδεχομένως, η Apescoop έπρεπε να καταβάλουν τέλη για τη διάθεση στην αγορά και τη χρησιμοποίηση της προστατευμένης ποικιλίας. Πάντως, η υποχρέωση αυτή απορρέει ευθέως από το σύστημα προστασίας των φυτικών ποικιλιών και αναγνωρίστηκε από το τμήμα προσφυγών χωρίς να απαιτείται η απόδειξή της.

- 52 Δεύτερον, ακόμη και αν υποτεθεί ότι τα προβαλλόμενα αποδεικτικά στοιχεία ήταν λυσιτελή, η προσφεύγουσα είχε στη διάθεσή της προθεσμία πολλών μηνών στο διάστημα μεταξύ της κατάθεσης των υπομνημάτων της παρεμβαίνουσας και του ΚΓΦΠ και την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Κατά το διάστημα αυτό, είχε τη δυνατότητα να καταρτίσει και να κοινοποιήσει τα έγγραφα ή, τουλάχιστον, να ζητήσει από το τμήμα προσφυγών να αναβάλει την επ' ακροατηρίου συζήτηση ώστε να καταστεί δυνατή η εξέταση όλων των αποδεικτικών στοιχείων σε μία και μόνη συζήτηση. Συγκεκριμένα, αν η προσφεύγουσα είχε επιδείξει την απαιτούμενη επιμέλεια ως προς την προετοιμασία της επ' ακροατηρίου συζήτησεως, ουδόλως προκύπτει ότι η διεξαγωγή των αποδείξεων δεν θα μπορούσε να διεξαχθεί σε μία και μόνη συζήτηση.
- 53 Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι οι περιστάσεις της υποθέσεως δεν πληρούν τις προϋποθέσεις του άρθρου 50 του εκτελεστικού κανονισμού για τη διεξαγωγή δεύτερης επ' ακροατηρίου συζήτησεως, το τμήμα προσφυγών, απορρίπτοντας τις αιτήσεις της προσφεύγουσας, δεν παρέβη τη διάταξη αυτή.
- 54 Δεύτερον, ως προς τη φερόμενη παραβίαση των αρχών της επιμέλειας και της χρηστής διοίκησης, πρέπει να επισημανθεί ότι η προσφεύγουσα δεν προέβαλε κανένα άλλο συγκεκριμένο στοιχείο που θα καταστούσε εφικτή τη διαπίστωση της παραβίασεως των αρχών αυτών πλην του γεγονότος ότι το τμήμα προσφυγών δεν επέτρεψε την κατάθεση των αποδεικτικών στοιχείων που οι εκπρόσωποι της προσφεύγουσας είχαν προσκομίσει κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ή σκόπευαν να συγκεντρώσουν στη συνέχεια. Πάντως, όπως προκύπτει από τα προαναφερθέντα, το άρθρο 50 του εκτελεστικού κανονισμού δεν υποχρεώνει το τμήμα προσφυγών να επιτρέψει την προσκόμιση όλων των αποδεικτικών στοιχείων που οι διάδικοι θεωρούν απαραίτητα. Αντιθέτως, στο πλαίσιο της μέριμνας για χρηστή διοίκηση, το τμήμα προσφυγών οφείλει, σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, να δεχθεί κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση αποδεικτικά στοιχεία που καθιστούν απαραίτητη δεύτερη επ' ακροατηρίου συζήτηση μόνον εφόσον πρόκειται για λυσιτελή αποδεικτικά στοιχεία τα οποία βασίζονται σε πραγματικά περιστατικά που μεταβλήθηκαν κατά τη διάρκεια της επ' ακροατηρίου συζήτησης ή μετά.
- 55 Επισημάνθηκε επίσης ότι, εν προκειμένω, δεν αποδείχθηκε ότι τα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι έπρεπε να εξετάσει το τμήμα προσφυγών στηρίζονται σε πραγματικά περιστατικά που μεταβλήθηκαν κατά τη διάρκεια της επ' ακροατηρίου συζήτησης ή μετά (βλ. σκέψη 51 ανωτέρω). Εξάλλου,

τα προσκομισθέντα αποδεικτικά στοιχεία είναι αλυσιτελή εν προκειμένω (βλ. σκέψη 51 ανωτέρω) και δεν υποβλήθηκαν εγκαίρως ώστε να καταστεί δυνατή η εξέτασή τους σε μία και μόνη συζήτηση (βλ. σκέψη 52 ανωτέρω). Υπό τις συνθήκες αυτές, το γράμμα του άρθρου 50 του εκτελεστικού κανονισμού δεν επιτρέπει να γίνουν δεκτά τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία. Κατά συνέπεια, το τμήμα προσφυγών, αρνούμενο να δεχθεί τα στοιχεία αυτά, δεν παραβίασε τις αρχές της επιμέλειας και της χρηστής διοίκησης.

56 Συνεπώς, το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου πρέπει να απορριφθεί.

57 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι πρέπει να απορριφθεί ο πρώτος λόγος ακυρώσεως.

Ως προς τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, που αντλείται από το ότι δεν ελήφθη υπόψη η ενεργητική νομιμοποίηση της προσφεύγουσας

58 Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως αποτελείται από δύο σκέλη εκ των οποίων το πρώτο αντλείται από το γεγονός ότι η απόφαση παραχώρησης αφορά ατομικά τα μέλη της προσφεύγουσας και το δεύτερο αντλείται από τη φερόμενη έλλειψη αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.

Επί του πρώτου σκέλους που αντλείται από το γεγονός ότι η απόφαση παραχώρησης αφορά ατομικά τα μέλη της προσφεύγουσας

— Επιχειρήματα των διαδίκων

59 Πρώτον, η προσφεύγουσα προσάπτει στο τμήμα προσφυγών ότι επικεντρώθηκε στο γεγονός ότι αποτελεί ένωση και δεν έλαβε υπόψη την ενεργητική νομιμοποίηση

των μελών της. Θα έπρεπε να μην εξετάσει μόνον αν η προσφεύγουσα νομιμοποιούνταν η ίδια να ασκήσει προσφυγή κατά της απόφασης παραχώρησης, αλλά να εξετάσει επίσης το αν τα μέλη της ή τα μέλη των μελών της (εν προκειμένω η Coral de Algemesi, μέλος της Anecoop) νομιμοποιούνται ενεργητικά. Πάντως, με την προσβαλλόμενη απόφαση, το τμήμα προσφυγών δεν έλαβε υπόψη του τη νομολογία του Πρωτοδικείου σύμφωνα με την οποία οι ενώσεις επιχειρήσεων μπορούν να ζητήσουν την ακύρωση πράξεων όταν τα μέλη τους μπορούν να ασκήσουν ατομικά προσφυγή.

60 Δεύτερον, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι το τμήμα προσφυγών εσφαλμένως εξάρτησε την αναγνώριση της ενεργητικής νομιμοποίησής της από τη νομιμοποίηση όλων των μελών της. Έτσι, το τμήμα προσφυγών προσέδωσε βαρύτητα στο γεγονός ότι η απόφαση παραχώρησης αφορά ως παραγωγούς ορισμένα μόνο μέλη της προσφεύγουσας, ενώ ενδέχεται να μην αφορά άλλα μέλη της. Πάντως, σύμφωνα με τη νομολογία, οι ενώσεις νομιμοποιούνται να ασκήσουν προσφυγή εάν έστω και ένα μέλος τους νομιμοποιείται να την ασκήσει.

61 Τρίτον, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τις απόψεις του τμήματος προσφυγών ως προς το ζήτημα αν η προσφεύγουσα εκπροσωπεί πράγματι τα γενικά συμφέροντα των οικείων παραγωγών. Κατά την προσφεύγουσα, το τμήμα προσφυγών δεν έλαβε υπόψη του το γεγονός ότι αυτή προσέβαλε την παραχώρηση δικαιώματος επί της ποικιλίας Nadorcott εξ ονόματος όλων των παραγωγών που είναι μέλη των συνεταιρισμών, εφόσον, σύμφωνα με το άρθρο 2, στοιχείο α', του καταστατικού της, εκπροσωπεί τις συνδικαλιστικές οργανώσεις των συνεταιρισμών, οι οποίες δεν εναντιώθηκαν στην υπό κρίση προσφυγή και οι οποίες εκπροσωπούν τους συνεταιρισμούς. Εξάλλου, όπως προκύπτει από τη νομολογία, όλα τα μέλη της ενώσεως τεκμαίρεται ότι την εξουσιοδοτούν να ενεργεί επ' ονόματί τους, εφόσον αυτό προβλέπεται από το καταστατικό και εφόσον τα μέλη δεν εναντιώνονται.

62 Τέταρτον, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι το τμήμα προσφυγών έσφαλε κρίνοντας ότι η απόφαση παραχώρησης δεν την αφορά ατομικά διότι δεν διαθέτει ορισμένες ιδιαίτερες ιδιότητες και δεν βρίσκεται σε πραγματική κατάσταση που την εξατομικεύει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο. Όπως προκύπτει από τη νομολογία, η προϋπόθεση αυτή πληρούται όταν η νομική θέση της οικείας επιχειρήσεως θίγεται από

την προσβαλλόμενη πράξη λόγω ιδιαίτερων ιδιοτήτων της ή λόγω καταστάσεως που τη χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιονδήποτε άλλο και την εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη της πράξεως. Το γεγονός ότι η πράξη παράγει αποτελέσματα έναντι του συνόλου των ενδιαφερόμενων επιχειρηματιών δεν αποκλείει το να αφορά ατομικά ορισμένους από αυτούς.

63 Πρώτον, όσον αφορά την ιδιότητα της προσφεύγουσας ως προμηθεύτριας φυτικών προϊόντων, η απόφαση παραχώρησης είχε ως αποτέλεσμα ότι οποιοσδήποτε επιθυμούσε να συμμετάσχει στην παραγωγή ή στην προμήθεια φυτικών προϊόντων έπρεπε να διαθέτει άδεια παραχωρούμενη από τον δικαιούχο. Επομένως, πρέπει να εξεταστεί αν η νομική θέση των μελών της προσφεύγουσας θίγεται κατά διαφορετικό τρόπο από τη θέση άλλων παραγωγών ή προμηθευτών φυτικών προϊόντων. Πάντως, η απόφαση παραχώρησης υποχρέωνε ορισμένα μέλη της προσφεύγουσας που διέθεταν στο εμπόριο την ποικιλία Nadorcott να παύσουν τη δραστηριότητά τους αυτή, επιφέροντάς τους σημαντικές ζημίες, γεγονός που τους εξατομικεύει σε σχέση με κάθε άλλον προμηθευτή φυτικών προϊόντων. Μολονότι το τμήμα προσφυγών αναφέρει με την προσβαλλόμενη απόφαση ότι η Anecoop είναι προμηθεύτρια των φυτικών αυτών προϊόντων, παραλείπει στη συνέχεια το στοιχείο αυτό και επικεντρώνεται στο γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν προμήθευε η ίδια φυτικά προϊόντα. Πάντως, η εξέταση της καταστάσεως της Anecoop θα αποδείκνυε ότι η προσφεύγουσα νομιμοποιούνταν να ζητήσει την ακύρωση της απόφασης παραχώρησης.

64 Δεύτερον, όσον αφορά την ιδιότητα της προσφεύγουσας ως παραγωγού, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι δεν ισχυρίστηκε ότι εκπροσωπεί τα γενικά συμφέροντα των παραγωγών προκειμένου να στηρίξει την άποψή της ότι η απόφαση την αφορά ατομικά. Αντιθέτως, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι νομιμοποιείται ενεργητικά διότι εκπροσωπεί τα συμφέροντα των μελών που θίγονται άμεσα ως παραγωγοί. Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι, δεδομένου ότι το 90 % των εταιριών συσκευασίας της ποικιλίας Nadorcott είναι εγκατεστημένες στη Βαλένθια, δεν είναι δυνατό να υποστηριχθεί ότι η απόφαση παραχώρησης μπορεί να έχει ως προς αυτήν τα ίδια αποτελέσματα που έχει επί των άλλων ομοσπονδιών παραγωγών ή των συνεταιρισμών της Κοινότητας. Συγκεκριμένα, οι εν λόγω συνεταιρισμοί διανέμουν το ήμισυ και πλέον των εσπεριδοειδών της Βαλένθιας και, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα έχει ως μέλη της το σύνολο σχεδόν των συνεταιρισμών αυτών, τα πρόσωπα που θίγονται από την απόφαση παραχώρησης συγκαταλέγονται στα μέλη της.

65 Δεδομένου ότι η συνολική σχεδόν παραγωγή της ποικιλίας Nadorcott προέρχεται από τη Βαλένθια, το γεγονός ότι η απόφαση παραχώρησης έχει ως συνέπεια ότι κάθε παραγωγός της Κοινότητας πρέπει να καταβάλει τέλος για να καλλιεργήσει την ποικιλία Nadorcott συνεπάγεται ότι, σε περίπτωση μη καταβολής του τέλους αυτού, το σύνολο σχεδόν της παραγωγής της Βαλένθιας θα καλλιεργείται άνευ αδείας. Οι παραγωγοί αυτοί είναι οι μόνοι που θα έπρεπε στο εφεξής να καταβάλουν τέλος στον δικαιούχο ή να καταστρέψουν τις καλλιέργειές τους, γεγονός που θα επηρέαζε τη θέση τους στον ανταγωνισμό κατά τη στιγμή της διαθέσεως στην αγορά του εμπορεύματος. Επομένως, εσφαλμένως υποστηρίζεται ότι η απόφαση παραχώρησης θίγει τα μέλη της προσφεύγουσας κατά τον ίδιο τρόπο που θίγει κάθε παραγωγό που θα καλλιεργήσει στο μέλλον την εν λόγω ποικιλία, διότι, αντιθέτως, τα μέλη της τα διακρίνει ένα σύνολο ιδιαιτέρων ιδιοτήτων που τα χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιονδήποτε άλλον παραγωγό.

66 Τρίτον, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι τα μέλη της έχουν τα ίδια χαρακτηριστικά με την εταιρία Van Zanten Plants (στο εξής: Van Zanten) η οποία είχε ασκήσει προσφυγή ενώπιον του τμήματος προσφυγών (υποθέσεις A 005/2003 και A 006/2003). Δεδομένου ότι η Van Zanten υπήρξε παγκόσμιος διανομέας προστατευόμενης ποικιλίας η οποία παρουσίαζε, κατ' αυτήν, ομοιότητες με μία νέα ποικιλία για την οποία το ΚΓΦΠ είχε παραχωρήσει κοινοτικά δικαιώματα, το τμήμα προσφυγών δέχθηκε την ενεργητική της νομιμοποίηση. Συγκεκριμένα, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι, εφόσον η ομοιότητα των ποικιλιών ήταν πραγματική, θα δημιουργούνταν σύγχυση στις αγορές και ότι, έτσι, η Van Zanten θα έπρεπε να υπερασπιστεί τα δικαιώματά της ασκώντας αγωγές λόγω παραποίησης ή απομίμησης.

67 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι, εν προκειμένω, η κατάσταση είναι ανάλογη, εφόσον η απόφαση παραχώρησης υποχρεώνει τα μέλη της, σε περίπτωση που δεν δεχθούν τις επιβαλλόμενες από την παρεμβαίνουσα δαπανηρές προϋποθέσεις, να εκριζώσουν όλες τις καλλιέργειές τους. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα εκπροσωπεί τις επιχειρήσεις που προμηθεύουν την ποικιλία Afourer, ανταγωνιστική της ποικιλίας Nadorcott, η απόφαση παραχώρησης τη θίγει ατομικά σε αμφότερες τις περιπτώσεις λόγω της ιδιότητάς της ως ανταγωνίστριας της εταιρίας η οποία ζητεί την παραχώρηση δικαιώματος. Το τμήμα προσφυγών πρέπει να λάβει υπόψη του, εν προκειμένω, ότι θίγεται η διαπραγματευτική και ανταγωνιστική θέση της προσφεύγουσας, γεγονός το οποίο έλαβε υπόψη του στην υπόθεση Van Zanten.

68 Τέταρτον, η προσφεύγουσα προσάπτει στο τμήμα προσφυγών ότι εσφαλμένως απέρριψε εν προκειμένω την εφαρμογή της κοινοτικής νομοθεσίας σε θέματα κρατικών ενισχύσεων. Εκτιμά ότι η διαδικασία εναντιώσεως κατά της παραχώρησης δικαιώματος επί φυτικών ποικιλιών δεν διαφέρει από τη διαδικασία σε θέματα κρατικών ενισχύσεων και μπορεί επομένως να εφαρμοστεί η νομολογία που αφορά τη νομιμοποίηση για την προσβολή αποφάσεων της Επιτροπής σε θέματα κρατικών ενισχύσεων. Όπως προκύπτει από τη νομολογία αυτή, οι ενδιαφερόμενοι τους οποίους αφορά το άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ δεν είναι μόνον η επιχειρήση ή οι επιχειρήσεις στις οποίες έχει χορηγηθεί ενίσχυση, αλλά και τα πρόσωπα, οι επιχειρήσεις ή οι ενώσεις των οποίων τα συμφέροντα θίγονται, ενδεχομένως, από τη χορήγηση ενισχύσεως, ιδίως δε οι ανταγωνιστικές επιχειρήσεις και οι επαγγελματικές οργανώσεις (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Νοεμβρίου 1984, 323/82, Intermills κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 3809, σκέψη 16, και της 3ης Μαΐου 2001, C-204/97, Πορτογαλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. I-3175, σκέψη 31). Κατά την προσφεύγουσα, η αναγνώριση της ενεργητικής νομιμοποίησης στις ανταγωνίστριες της επιχειρήσεως που είναι δικαιούχος κρατικής ενισχύσεως δεν απορρέει από ιδιαιτερότητες της διαδικασίας ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων που προβλέπουν τα άρθρα 87 ΕΚ και 88 ΕΚ. Η νομιμοποίηση αυτή απορρέει, στην πραγματικότητα, από τα αποτελέσματα της κρατικής ενισχύσεως στην ανταγωνιστική θέση των επιχειρηματιών της ίδιας αγοράς οι οποίοι δεν λαμβάνουν ενίσχυση. Κατά την προσφεύγουσα, στην υπό κρίση υπόθεση, η κατάσταση είναι ανάλογη, γεγονός που επιτρέπει, εν προκειμένω, την εφαρμογή της νομολογίας αυτής.

69 Εξάλλου, κατά την προσφεύγουσα, τα δικαιώματα των τρίτων, όσον αφορά την προσβολή παραχώρησης δικαιώματος επί φυτικής ποικιλίας, δεν περιορίζονται στη διαδικασία εναντιώσεως του άρθρου 59 του βασικού κανονισμού. Μπορούν επίσης να ασκήσουν προσφυγή βάσει των άρθρων 67 επ. του ίδιου κανονισμού. Συγκεκριμένα, η διαδικασία εναντιώσεως του άρθρου 59 του βασικού κανονισμού, που επιτρέπει στους διαδίκους να προσβάλουν μόνον τα πραγματικά περιστατικά βάσει των οποίων το ΚΓΦΠ παραχώρησε κοινοτικό δικαίωμα, ανταποκρίνεται σε σκοπούς διαφορετικούς από αυτούς της προσφυγής του άρθρου 67 του βασικού κανονισμού. Κατά την προσφεύγουσα, το τμήμα προσφυγών, μη λαμβάνοντας υπόψη τη δυνατότητα αυτή ασκήσεως προσφυγής, έρχεται σε αντίθεση με τη σχετική με τη λήψη αποφάσεων πρακτική του όσον αφορά την ενεργητική νομιμοποίηση. Με την απόφασή του στην υπόθεση Van Zanten, έκρινε ότι το άρθρο 67 του βασικού κανονισμού δεν στερεί από τους τρίτους το δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής βάσει της διατάξεως αυτής για τον λόγο ότι δεν είχαν προηγουμένως υποβάλει ένσταση. Ωστόσο, το τμήμα προσφυγών δεν προσδιόρισε γιατί η συμμετοχή στη διαδικασία παραχώρησης δικαιώματος δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω.

70 Όπως ακριβώς ο δικαιούχος κρατικής ενισχύσεως, ο δικαιούχος προστατευόμενης ποικιλίας αποκτά, κατά την προσφεύγουσα, πλεονέκτημα επί των ανταγωνιστών του που επηρεάζει τη θέση του στον ανταγωνισμό. Όπως προκύπτει από τη νομολογία, ακόμη και αν η ανταγωνιστική θέση των άμεσων ανταγωνιστών των δικαιούχων κρατικών ενισχύσεων θίγεται αναγκαστικά από τις ενισχύσεις αυτές, δεν έπεται ότι η θέση τους στην αγορά θίγεται ουσιαστικά από τη χορήγηση των εν λόγω ενισχύσεων, εφόσον ανταγωνιστές των δικαιούχων της ενισχύσεως μπορούν να θεωρηθούν όλοι οι καλλιεργητές της Κοινότητας. Εν προκειμένω, οι παραγωγοί που εκπροσωπεί η προσφεύγουσα θίγονται ουσιαστικά από την παραχώρηση δικαιώματος επί της ποικιλίας Nadorcott. Βρίσκονται σε μειονεκτικότερη θέση από κάθε άλλον παραγωγό της Κοινότητας που θέλει να αρχίσει την καλλιέργεια της ποικιλίας αυτής, διότι αυτοί την καλλιεργούσαν ήδη κατά την ημερομηνία της εκδόσεως της απόφασης παραχώρησης. Κατά την προσφεύγουσα, οι παραγωγοί που δεν έχουν μανταρινιές της ποικιλίας αυτής μπορούν να επιλέξουν μια άλλη ποικιλία εάν οι όροι για την παραχώρηση που τους προτείνει ο κάτοχος της άδειας δεν τους φαίνονται ικανοποιητικοί, χωρίς αυτό να έχει σοβαρές συνέπειες στην οικονομική τους δραστηριότητα. Αντιθέτως, οι παραγωγοί που έχουν δένδρα της ποικιλίας αυτής στις καλλιέργειές τους θα πρέπει να τα εκριζώσουν. Δεδομένου ότι η «περίοδος καρποφορίας» τους είναι περίπου είκοσι έτη, το σύνολο σχεδόν των παραγωγών δεν θα αποσβέσει τις φυτείες του. Ως εκ τούτου, η κατάσταση των μελών της προσφεύγουσας δεν είναι ανάλογη με την κατάσταση άλλων παραγωγών και η απόφαση παραχώρησης θίγει ουσιαστικά την ανταγωνιστική θέση τους.

71 Τέλος, όσον αφορά τη νομολογία που θέτει ως προϋπόθεση για την αναγνώριση της νομιμοποίησής του προσφεύγοντος προς άσκηση προσφυγής ακυρώσεως κατά αποφάσεως της Επιτροπής σχετικής με κρατικές ενισχύσεις τη συμμετοχή του στη διοικητική διαδικασία, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι η διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών αποτελεί επίσης διοικητική διαδικασία. Ως τμήμα του διοικητικού οργάνου που έχει την εξουσία λήψεως αποφάσεων σε θέματα παραχώρησης δικαιωμάτων επί φυτικών ποικιλιών, το τμήμα προσφυγών δεν είναι δικαστήριο. Ως εκ τούτου, προσφυγή ασκηθείσα κατά αποφάσεως του ΚΓΦΠ αποτελεί στάδιο της διοικητικής διαδικασίας για την παραχώρηση δικαιώματος επί φυτικής ποικιλίας. Επομένως, η προσφεύγουσα συμμετέσχε στη διοικητική διαδικασία.

72 Το ΚΓΦΠ θεωρεί εξαρχής τη διατύπωση του άρθρου 68 του βασικού κανονισμού ως πανομοιότυπη του άρθρου 230 ΕΚ. Ως εκ τούτου, εκτιμά ότι η εξέταση του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως πρέπει να στηριχθεί στην ερμηνεία που δίνει η νομολογία

στην έννοια του «προσώπου το οποίο αφορά ατομικά η απόφαση» που περιλαμβάνεται στη δεύτερη διάταξη. Η νομολογία αναγνωρίζει ότι η επαγγελματική ένωση που συστάθηκε για την προάσπιση των συμφερόντων των μελών της νομιμοποιείται να ασκήσει προσφυγή όταν η απόφαση την αφορά ατομικά διότι θίγει δικά της συμφέροντα, όταν αντιπροσωπεύει τα συμφέροντα προσώπων που και τα ίδια θα μπορούσαν να ασκήσουν παραδεκτώς προσφυγή και όταν νομική διάταξη της αναγνωρίζει ρητώς μια σειρά δυνατοτήτων δικονομικού χαρακτήρα.

73 Πρώτον, το ΚΓΦΠ θεωρεί ότι, σύμφωνα με τη νομολογία, η πράξη δεν αφορά ατομικά τον προσφεύγοντα όταν η κατάστασή του δεν ελήφθη υπόψη κατά την έκδοση της πράξεως αυτής, η οποία τον αφορά, επομένως, όπως οποιονδήποτε άλλον που βρίσκεται στην ίδια κατάσταση. Εν προκειμένω, δεν αποδείχθηκε ότι η προσφεύγουσα είναι προμηθεύτρια φυτικών προϊόντων και, εν πάση περιπτώσει, δεν υφίστανται ιδιαίτερα χαρακτηριστικά ή περιστάσεις που να τη διακρίνουν από τους λοιπούς προμηθευτές φυτικών προϊόντων.

74 Δεύτερον, το ΚΓΦΠ εκτιμά ότι, σύμφωνα με το καταστατικό του, άμεσα μέλη της προσφεύγουσας είναι οι συνδικαλιστικές οργανώσεις των συνεταιρισμών και όχι οι ίδιοι οι συνεταιρισμοί ούτε οι παραγωγοί μανταρινιών. Έτσι, η προσφεύγουσα μπορεί να εκπροσωπεί νομίμως τα συμφέροντα των συνδικαλιστικών οργανώσεων των συνεταιρισμών, αλλά δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει ότι θίγονται ατομικά οι συνδικαλιστικές αυτές οργανώσεις, οι οποίες απλώς προασπίζονται τα γενικά συμφέροντα των μελών τους. Εξάλλου, στον βαθμό που ορισμένα από τα μέλη της μπορούν να προμηθεύουν φυτικά προϊόντα, η προσφεύγουσα δεν προέβαλε κανένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό τους που να τα εξατομικεύει σε σχέση με τους λοιπούς προμηθευτές. Όσον αφορά την κατάσταση του καθενός εκ των παραγωγών, το ΚΓΦΠ επισημαίνει ότι η προσφεύγουσα άσκησε την προσφυγή στο όνομά της και από κανένα στοιχείο του καταστατικού της δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι η προσφεύγουσα έχει εξουσιοδοτηθεί να παρίσταται ενώπιον δικαστηρίων για την προάσπιση των συμφερόντων κάποιων συγκεκριμένων παραγωγών μανταρινιών. Επιπλέον, τα ατομικά συμφέροντα ορισμένων παραγωγών μανταρινιών διαφέρουν από τα γενικά συμφέροντα των συνεταιρισμών τα οποία μπορεί να εκπροσωπεί η προσφεύγουσα. Τέλος, οι παραγωγοί της ποικιλίας Nadorcott, οι οποίοι είναι έμμεσα μέλη της προσφεύγουσας, δεν θίγονται παρά μόνο λόγω μιας αντικειμενικής πραγματικής καταστάσεως η οποία δεν τους ξεχωρίζει σε σχέση με όλους τους λοιπούς παραγωγούς της ποικιλίας, δεδομένου ότι η υποχρέωση καταβολής τέλους για την καλλιέργεια ποικιλίας επί της οποίας έχει έκτοτε παραχωρηθεί δικαίωμα απορρέει ευθέως από το κοινοτικό σύστημα παραχώρησης δικαιώματος επί φυτικών ποικιλιών.

Ειδικότερα, όπως προκύπτει από τη νομολογία, το γεγονός ότι μία πράξη έχει σημαντικότερες οικονομικές επιπτώσεις σε ορισμένες επιχειρήσεις απ' ό,τι στις λοιπές επιχειρήσεις του τομέα αυτού δεν αρκεί για να θεωρηθεί ότι η πράξη αυτή τις αφορά ατομικά.

75 Τρίτον, το ΚΓΦΠ υπογραμμίζει ότι ο βασικός κανονισμός, και ιδίως το άρθρο 59, αναγνωρίζει μια σειρά δυνατοτήτων δικονομικού χαρακτήρα στους διαδίκους που μετείχαν στη διαδικασία παραχώρησης κοινοτικού δικαιώματος ενώπιον του ΚΓΦΠ. Παρατηρεί ότι η προσφεύγουσα έλαβε γνώση της αιτήσεως παραχώρησης δικαιώματος, η οποία δημοσιεύθηκε στο *Επίσημο Δελτίο του ΚΓΦΠ*, στις 26 Φεβρουαρίου 1996, και δεν προσέβαλε την πράξη. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να κάνει χρήση των δυνατοτήτων δικονομικού χαρακτήρα που θα μπορούσε να έχει στη διάθεσή της εάν είχε μετάσχει στη διαδικασία αυτή. Εξάλλου, η διαδικασία του άρθρου 59 του βασικού κανονισμού θα ήταν κενή περιεχομένου αν, αντί της υποβολής παρατηρήσεων κατά τη διοικητική διαδικασία, μπορούσαν όλοι όσοι σκοπεύουν να προσβάλουν την παραχώρηση δικαιώματος επί της ποικιλίας να περιμένουν το πέρας της διαδικασίας ενώπιον του ΚΓΦΠ για να ασκήσουν προσφυγή, επικαλούμενοι την ακυρότητα του παραχωρηθέντος δικαιώματος. Τέλος, υφίσταται θεμελιώδης διαφορά μεταξύ της περιπτώσεως της Van Zanten, η οποία ήταν αποκλειστικός διανομέας των προϊόντων του δικαιούχου της καταχωρισθείσας στο ΚΓΦΠ ποικιλίας, που βρισκόταν σε άμεσο ανταγωνισμό με τη νέα ποικιλία επί της οποίας είχε παραχωρηθεί δικαίωμα, και της περιπτώσεως της προσφεύγουσας, η οποία δεν προβάλλει ότι η ίδια ή τα μέλη της είναι δικαιούχοι καταχωρισμένων δικαιωμάτων που παραχωρήθηκαν.

76 Η παρεμβαίνουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, τα ίδια επιχειρήματα με το ΚΓΦΠ.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

77 Επιβάλλεται εξ αρχής η διαπίστωση ότι, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν περιλαμβάνεται στους αποδέκτες που ορίζει η απόφαση παραχώρησης, πρέπει, σύμφωνα με το άρθρο 68 του βασικού κανονισμού, για να μπορεί να ασκήσει προσφυγή ενώπιον του τμήματος προσφυγών, η απόφαση να την αφορά άμεσα και ατομικά.

78 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί, πρώτον, ότι στην ισπανική και στην ιταλική γλώσσα το άρθρο 68 του βασικού κανονισμού προβλέπει ότι δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής έχουν τα πρόσωπα τα οποία η απόφαση τα αφορά «directa y personalmente» και «directamente e personalmente», αντιστοίχως. Ωστόσο, στην αγγλική, γερμανική, πορτογαλική, δανική, μαλτέζικη, ολλανδική, πολωνική, σουηδική και ελληνική γλώσσα οι όροι συμφωνούν με το κείμενο όπως έχει στη γαλλική γλώσσα «directement et individuellement». Συναφώς, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι λόγω της ανάγκης ομοιόμορφης ερμηνείας των κοινοτικών κανονισμών, απαιτείται, σε περίπτωση αμφιβολίας, να ερμηνεύονται και να εφαρμόζονται υπό το φως των αποδόσεων τους στις άλλες επίσημες γλώσσες (βλ. σκέψη 33 ανωτέρω). Επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ότι το ισπανικό και το ιταλικό κείμενο δεν προσδίδουν στο εδάφιο αυτό διαφορετικό νόημα από αυτό των άλλων γλωσσών και δεν πρέπει να ερμηνευθούν και να εφαρμοστούν υπό το φως των αποδόσεων τους στις άλλες επίσημες γλώσσες (βλ., συναφώς, απόφαση *Ebony Maritime* και *Loten Navigation*, προπαρατεθείσα, σκέψεις 29 έως 31).

79 Ως εκ τούτου, η διατύπωση του άρθρου 68 του βασικού κανονισμού πρέπει να θεωρηθεί ως πανομοιότυπη με τη διατύπωση του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ. Όμως, επειδή η διατύπωση αυτή αποτέλεσε αντικείμενο ειδικής ερμηνείας εκ μέρους του Δικαστηρίου (απόφαση της 15ης Ιουλίου 1963, *Plaumann* κατά Επιτροπής, 25/62, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 939), το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι πρέπει να καταβληθεί μέριμνα ώστε να δοθεί μία συνεκτική ερμηνεία της έννοιας του «προσώπου το οποίο αφορά ατομικά η απόφαση», στον βαθμό που το επιτρέπει η οικονομία του βασικού κανονισμού.

80 Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να αναφερθεί, δεύτερον, ότι το άρθρο 59, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού επιτρέπει σε οποιονδήποτε να υποβάλει προς το ΚΓΦΠ γραπτή ένσταση κατά της απόφασης παραχώρησης δικαιώματος και η παράγραφος 2 ορίζει ότι οι ενιστάμενοι αποκτούν, παράλληλα με τον αιτούντα, την ιδιότητα του μετέχοντος στη διαδικασία παραχώρησης. Εξάλλου, το άρθρο 59, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού προβλέπει ρητώς ότι το ΚΓΦΠ αποφασίζει επί των ενστάσεων μαζί με τις αποφάσεις που λαμβάνει περί απορρίψεως της αιτήσεως παραχώρησης δικαιώματος, περί παραχώρησης του δικαιώματος ή όσον αφορά την ονομασία της ποικιλίας. Όπως προκύπτει από το άρθρο 67, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού οι αποφάσεις επί των ενστάσεων μπορούν να προσβληθούν με προσφυγή ενώπιον του τμήματος προσφυγών. Εφόσον, επομένως, οι ενιστάμενοι είναι οι αποδέκτες προς τους οποίους απευθύνονται οι αποφάσεις αυτές υπό την έννοια του

άρθρου 68 του βασικού κανονισμού, οποιοσδήποτε θέλει να προσβάλει την απόφαση παραχώρησης δικαιώματος μπορεί, βάσει της συμμετοχής του στη διοικητική διαδικασία, να ασκήσει προσφυγή ενώπιον του τμήματος προσφυγών.

- 81 Εξάλλου, σύμφωνα με τα άρθρα 20 και 21 του βασικού κανονισμού, κάθε πρόσωπο μπορεί να ζητήσει από το ΚΓΦΠ, μετά την παραχώρηση του δικαιώματος και ανεξάρτητα από την άσκηση προσφυγής ενώπιον του τμήματος προσφυγών, να κηρύξει άκυρη και χωρίς έννομα αποτελέσματα την απόφαση ή να άρει την παραχώρηση του δικαιώματος κρίνοντας ότι το δικαίωμα παραχωρήθηκε για ποικιλία που δεν ανταποκρίνεται στα ουσιαστικά κριτήρια των άρθρων 7 έως 10 του εν λόγω κανονισμού.
- 82 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι η ευρεία ερμηνεία της έννοιας «ατομικά» που υποστηρίζει η προσφεύγουσα δεν είναι αναγκαία για την εξασφάλιση των συμφερόντων των τρίτων.
- 83 Τρίτον, πρέπει να αναφερθεί ότι το ΚΓΦΠ ορθώς υποστηρίζει ότι η οικονομία του βασικού κανονισμού απαιτεί μία ερμηνεία της έννοιας «ατομικά» στενότερη από αυτήν που προτείνει η προσφεύγουσα. Συγκεκριμένα, μία ευρεία ερμηνεία θα επέτρεπε σε οποιονδήποτε ήθελε να προσβάλει την παραχώρηση του δικαιώματος να ζητήσει την ακύρωσή της με προσφυγή, μετά τη διαδικασία παραχώρησης, αντί να υποβάλει τις παρατηρήσεις του κατά τη διαδικασία αυτή, η οποία είναι μακρά και επαχθής λόγω των αναγκαίων τεχνικών εξετάσεων. Κατά συνέπεια, η ερμηνεία που προβάλλει η προσφεύγουσα θα καταστούσε άνευ χρησιμότητας τη διαδικασία αυτή, ενώ η ερμηνεία που δέχθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Plaumann κατά Επιτροπής δίνει κίνητρο σε κάθε ενδιαφερόμενο να υποβάλει τις παρατηρήσεις του από το στάδιο της διοικητικής διαδικασίας παραχώρησης.
- 84 Κατόπιν των ανωτέρω, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι για να καθοριστεί εάν η απόφαση αφορά ατομικά ένα πρόσωπο, υπό την έννοια του άρθρου 68 του βασικού κανονισμού, πρέπει να ληφθεί υπόψη η προπαρατεθείσα απόφαση Plaumann κατά Επιτροπής.

- 85 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η απόφαση παραχώρησης πρέπει να θίγει την προσφεύγουσα λόγω ορισμένων ξεχωριστών ιδιοτήτων της ή μιας πραγματικής κατάστασως που τη χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιονδήποτε άλλον και έτσι την εξατομικεύει κατά τρόπον ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη αποφάσεως (προπα-
ρατεθείσα απόφαση Plaumann κατά Επιτροπής).
- 86 Συναφώς, από τη νομολογία προκύπτει ότι μία επαγγελματική ένωση που έχει συσταθεί για την προάσπιση και την εκπροσώπηση των συμφερόντων των μελών της μπορεί να ασκήσει παραδεκτώς προσφυγή ακυρώσεως, πρώτον, όταν η ένωση εξατομικεύεται διότι θίγονται τα δικά της, ως ενώσεως, συμφέροντα, ιδίως επειδή η διαπραγματευτική θέση της θίγεται από την πράξη της οποίας ζητείται η ακύρωση, δεύτερον, όταν η ένωση αντιπροσωπεύει τα συμφέροντα επιχειρήσεων που και οι ίδιες θα μπορούσαν να ασκήσουν παραδεκτώς προσφυγή και, τρίτον, όταν μια νομική διάταξη ρητώς αναγνωρίζει στις επαγγελματικές ενώσεις μια σειρά δυνατο-
τήτων δικονομικού χαρακτήρα (βλ. διάταξη του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 2005, T-381/02, Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de roquefort κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-5337, σκέψη 54, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 87 Κατ' αρχάς, όσον αφορά την προσβολή των συμφερόντων της προσφεύγουσας, πρέπει να αναφερθεί, πρώτον, ότι η προσφεύγουσα δεν ισχυρίζεται ότι είναι η ίδια παραγωγός ή προμηθευτής φυτικών προϊόντων.
- 88 Δεύτερον, η προσφεύγουσα δεν ισχυρίζεται ότι είναι δικαιούχος δικαιωμάτων που της έχουν παραχωρηθεί και έχουν καταχωριστεί σε εθνικό ή κοινοτικό επίπεδο. Επομένως, δεν θίγεται ως δικαιούχος δικαιωμάτων και δεν βρίσκεται σε κατάσταση ανάλογη με την κατάσταση της Van Zanten.
- 89 Τρίτον, στον βαθμό που η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η απόφαση παραχώρησης επηρεάζει τη διαπραγματευτική της θέση, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι δεν απέδειξε τον ισχυρισμό της αυτό.

- 90 Τέλος, εφόσον από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι από τις περιστάσεις που επικαλείται η προσφεύγουσα δεν αποδεικνύεται ότι η απόφαση παραχώρησης θίγει τα συμφέροντά της, είναι αδιάφορο το ζήτημα σε ποιον βαθμό διακρίνεται η θέση της προσφεύγουσας από τη θέση άλλων παρεμφερών ομοσπονδιών εντός της Κοινότητας. Εν πάση περιπτώσει, το γεγονός απλώς ότι το 90 % των εταιριών συσκευασίας της επίδικης ποικιλίας είναι εγκατεστημένες στη Βαλένθια δεν καθιστά εφικτή τη διάκριση της προσφεύγουσας από τις άλλες ομοσπονδίες όσον αφορά την παραχώρηση του δικαιώματος. Συγκεκριμένα, δεν αρκεί μία πράξη να έχει σημαντικότερες οικονομικές επιπτώσεις για ορισμένες κατηγορίες επιχειρήσεων απ' ό,τι για άλλες του ίδιου τομέα για να θεωρηθεί ότι η πράξη αυτή τις θίγει ατομικά (βλ., συναφώς, διάταξη του Πρωτοδικείου της 23ης Νοεμβρίου 1999, T-173/98, *Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου*, Συλλογή 1999, σ. II-3357, σκέψη 50, και τη νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 102 και 103 επ.).
- 91 Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η απόφαση παραχώρησης προσέβαλε τα συμφέροντά της ως ενώσεως.
- 92 Όσον αφορά τη δεύτερη περίπτωση, όπου η ένωση μπορεί να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως, πρέπει να εξεταστεί, αφενός, αν η προσφεύγουσα εκπροσωπεί, σύμφωνα με το καταστατικό της, στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής, τα συμφέροντα των μελών της και, αφετέρου, αν τα μέλη μπορούν να ασκήσουν παραδεκτώς προσφυγή ενώπιον τμήματος προσφυγών. Δεύτερον, όσον αφορά την περίπτωση σύμφωνα με την οποία η προσφεύγουσα εκπροσωπεί τα συμφέροντα των επιχειρήσεων που νομιμοποιούνται να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως, πρέπει να εξεταστεί, αφενός, αν η προσφεύγουσα εκπροσωπεί, σύμφωνα με το καταστατικό της, στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής ενώπιον τμήματος προσφυγών, τα συμφέροντα των μελών της και, αφετέρου, αν τα μέλη νομιμοποιούνται να ασκήσουν προσφυγή παραδεκτώς (βλ., συναφώς, προπαρατεθείσα διάταξη *Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de roquefort* κατά Επιτροπής, σκέψη 61).
- 93 Πρώτον, όσον αφορά τα μέλη της προσφεύγουσας και τα συμφέροντά τους, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 4 του καταστατικού της, μέλη της προσφεύγουσας μπορούν να είναι συνδικαλιστικές οργανώσεις συνεταιρισμών των επαρχιών του Alicante, του Castellón και της Βαλένθια που πληρούν ορισμένα κριτήρια. Όπως προκύπτει εξάλλου από το άρθρο 2 του καταστατικού της, η προσφεύγουσα εκπροσωπεί τα μέλη της. Επομένως, η προσφεύγουσα μπορεί να εκπροσωπήσει τα συμφέροντα των συνδικαλιστικών οργανώσεων των συνεταιρισμών που είναι μέλη της.

- 94 Όσον αφορά το αν τα μέλη της προσφεύγουσας νομιμοποιούνται να ασκήσουν προσφυγή, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε, ούτε ενώπιον του τμήματος προσφυγών ούτε ενώπιον του Πρωτοδικείου, στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι η απόφαση παραχώρησης προσέβαλε τα συμφέροντά τους. Συναφώς, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι πρόκειται για συνδικαλιστικές οργανώσεις συνεταιρισμών οι οποίες δεν παράγουν οι ίδιες μανταρίνια, αλλά έχουν ως σκοπό τους την προάσπιση των γενικών συμφερόντων των μελών τους, δηλαδή των γεωργικών συνεταιρισμών. Μολονότι η προσφεύγουσα υποστηρίζει με τα υπομνήματά της ότι ο συνεταιρισμός Anecoop περιλαμβάνεται στα μέλη της και προμηθεύει φυτικά προϊόντα στους παραγωγούς, παραδέχθηκε ωστόσο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι ο Anecoop δεν ήταν μέλος της, αλλά μέλος μιας συνδικαλιστικής οργανώσεως των συνεταιρισμών, η οποία ήταν μέλος της προσφεύγουσας. Εξάλλου, δεν προέβαλε κανένα στοιχείο από το οποίο να προκύπτει ότι η απόφαση παραχώρησης επηρεάζει με διαφορετικό τρόπο τον προμηθευτή αυτόν σε σχέση με κάθε άλλον προμηθευτή φυτικών προϊόντων. Επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ότι η απόφαση παραχώρησης δεν αφορά τον Anecoop παρά μόνο λόγω μιας αντικειμενικής πραγματικής καταστάσεως η οποία δεν τον ξεχωρίζει σε σχέση με τους λοιπούς προμηθευτές φυτικών προϊόντων του τομέα.
- 95 Πρέπει επίσης να τονιστεί ότι η προσφεύγουσα δεν προέβαλε κανένα στοιχείο από το οποίο θα μπορούσε να αποδειχθεί ότι τα μέλη της βρίσκονται σε κατάσταση παρόμοια με αυτή της Van Zanten ή ότι μετείχαν στη διαδικασία παραχώρησης δικαιώματος.
- 96 Επομένως, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι τα μέλη της νομιμοποιούνταν να ασκήσουν προσφυγή ενώπιον του τμήματος προσφυγών κατά της αποφάσεως παραχώρησης.
- 97 Δεύτερον, στον βαθμό που η προσφεύγουσα αναφέρει επίσης ότι θίγεται καθένας εκ των παραγωγών μανταρινιών που είναι μέλη των συνεταιρισμών, μελών των συνδικαλιστικών οργανώσεων των συνεταιρισμών, οι οποίες με τη σειρά τους είναι μέλη της προσφεύγουσας, πρέπει να τονιστεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 4 του καταστατικού της, ούτε οι συνεταιρισμοί ούτε ο καθένας εκ των παραγωγών μπορούν να είναι μέλη της προσφεύγουσας. Επιπλέον, όπως προκύπτει από το άρθρο 2 του εν λόγω καταστατικού, ο καταστατικός σκοπός της προσφεύγουσας περιορίζεται στην προώθηση των συμφερόντων των μελών της. Έτσι, το καταστατικό της προσφεύγουσας

δεν ορίζει ότι έχει δικαίωμα να παρίσταται ενώπιον των δικαστηρίων για την προάσπιση των συμφερόντων κάποιων συγκεκριμένων παραγωγών μανταρινιών που είναι έμμεσα μέλη των δικών της μελών. Στον βαθμό που η προσφεύγουσα εκτιμά ότι, όπως προκύπτει από την ισχύουσα στην Ισπανία νομοθεσία, έχει δικαίωμα να εκπροσωπεί τα μέλη των μελών της, πρέπει να τονιστεί ότι το επιχείρημα αυτό προβλήθηκε για πρώτη φορά κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Πρωτοδικείου και ότι η εν λόγω νομοθεσία δεν περιλαμβάνεται στον φάκελο. Επιπλέον, το ΚΓΦΠ ορθώς τονίζει ότι τα συμφέροντα των συνδικαλιστικών οργανώσεων των συνεταιρισμών, τα οποία έχει δικαίωμα να εκπροσωπεί η προσφεύγουσα σύμφωνα με το άρθρο 2 του καταστατικού της, δεν μπορούν να θεωρηθούν ότι ταυτίζονται με τα συμφέροντα ορισμένων παραγωγών.

98 Στο πλαίσιο αυτό, η προσφεύγουσα προσάπτει στο τμήμα προσφυγών ότι έθεσε ως προϋπόθεση την ενεργητική νομιμοποίηση όλων των μελών της, ενώ από τη νομολογία προκύπτει ότι οι ενώσεις νομιμοποιούνται ενεργητικώς εάν ένα τουλάχιστον μέλος τους έχει δικαίωμα να ασκήσει νομίμως προσφυγή. Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι το τμήμα προσφυγών εξέτασε το ζήτημα αν θίγεται κάθε ένας εκ των παραγωγών προκειμένου να καθορίσει αν είχαν όλοι ένα κοινό συμφέρον το οποίο θα μπορούσε, ενδεχομένως, να προασπιστεί η προσφεύγουσα βάσει του καταστατικού της. Εκτιμώντας ότι αυτό δεν συνέβαινε, διότι τα συμφέροντα των παραγωγών μπορούν να διαφέρουν, το τμήμα προσφυγών περιορίστηκε να αναφέρει ότι υπήρχαν αμφιβολίες ως προς το αν η προσφεύγουσα εκπροσωπεί ένα γενικό συμφέρον των παραγωγών, θεωρουμένων ως κατηγορία. Ως εκ τούτου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, αντιθέτως προς όσα ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, το τμήμα προσφυγών δεν έθεσε ως προϋπόθεση την ενεργητική νομιμοποίηση όλων των παραγωγών.

99 Τέλος, πρέπει να υπενθυμιστεί επίσης ότι η προσφεύγουσα άσκησε την προσφυγή στο όνομά της και όχι στο όνομα των συγκεκριμένων παραγωγών μανταρινιών.

100 Επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ότι η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να θεωρηθεί, εν προκειμένω, ως εκπροσωπούσα ενώπιον του τμήματος προσφυγών τα συμφέροντα του καθενός παραγωγού μανταρινιών.

- 101 Ως εκ περισσού, επιβάλλεται επίσης η διαπίστωση ότι ο κάθε ένας εκ των παραγωγών μανταρινιών δεν θίγεται ατομικά από την παραχώρηση δικαιώματος.
- 102 Συναφώς, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, βεβαίως, το γεγονός ότι η απόφαση παράγει αποτελέσματα ως προς το σύνολο των ενδιαφερόμενων επιχειρηματιών δεν εμποδίζει το να αφορά η απόφαση ατομικά ορισμένους από αυτούς (βλ. διάταξη του Πρωτοδικείου της 30ής Απριλίου 2003, T-154/02, Villiger Söhne κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2003, σ. II-1921, σκέψη 40, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Ωστόσο, δεν αρκεί να έχει η πράξη σημαντικότερες οικονομικές επιπτώσεις σε ορισμένες επιχειρήσεις απ' ό,τι σε άλλες επιχειρήσεις του ίδιου τομέα για να θεωρηθεί ότι η πράξη αυτή τους αφορά ατομικά (βλ., συναφώς, προπαρατεθείσα διάταξη του Πρωτοδικείου, *Unión de Pequeños Agricultores* κατά Συμβουλίου, σκέψη 50). Συγκεκριμένα, ακόμη και στην περίπτωση που ο προσφεύγων μπορεί να θεωρηθεί ως ο μόνος που θίγεται σε μία καθορισμένη γεωγραφική περιοχή και ως ο κυριότερος παραγωγός ή προμηθευτής του προϊόντος σε μία χώρα ή σε καθορισμένη γεωγραφική περιοχή, δεν νομιμοποιείται να ασκήσει προσφυγή (βλ., συναφώς, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 17ης Ιανουαρίου 1985, 11/82, Πειραιϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 207, σκέψεις 13 και 14, και του Πρωτοδικείου της 22ας Φεβρουαρίου 2000, T-138/98, ACAV κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. II-341, σκέψεις 64 έως 66).
- 103 Έτσι, το γεγονός ότι η απόφαση παραχώρησης δικαιώματος έχει για ορισμένους παραγωγούς σημαντικότερες οικονομικές επιπτώσεις απ' ό,τι σε άλλες επιχειρήσεις του τομέα αυτού, λόγω του ότι αυτοί έχουν φυτέψει δένδρα της ποικιλίας επί της οποίας έχει παραχωρηθεί δικαίωμα, και το γεγονός ότι 90 % των παραγωγών που θίγονται με τον τρόπο αυτό βρίσκονται στη γεωγραφική περιοχή της Βαλένθια δεν αρκεί για να τους εξατομικεύσει. Συγκεκριμένα, οι παραγωγοί τους οποίους ισχυρίζεται ότι εκπροσωπεί η προσφεύγουσα δεν θίγονται από την υποχρέωση να καταβάλουν τέλος παρά μόνο λόγω μιας αντικειμενικής πραγματικής καταστάσεως η οποία δεν τους ξεχωρίζει σε σχέση με τους λοιπούς παραγωγούς της ποικιλίας αυτής, δεδομένου ότι η υποχρέωση αυτή απορρέει ευθέως από το κοινοτικό σύστημα παραχώρησης δικαιωμάτων επί φυτικών ποικιλιών. Επιπλέον, τις δραστηριότητες των οικείων παραγωγών μπορεί να τις ασκήσει ο καθένας, σήμερα ή στο μέλλον.
- 104 Πρέπει επίσης να τονιστεί ότι η προσφεύγουσα δεν προέβαλε κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει ότι οι παραγωγοί και οι προμηθευτές των φυτικών προϊόντων τους

οποίους ισχυρίζεται ότι εκπροσωπεί μετείχαν στη διαδικασία παραχώρησης δικαιώματος ή ότι βρίσκονταν σε κατάσταση ανάλογη με την κατάσταση της Van Zanten. Ειδικότερα, το γεγονός ότι η απόφαση παραχώρησης μπορεί να υποχρεώσει τους παραγωγούς αυτούς να εκριζώσουν τα δένδρα και να επηρεάσει τη δυνατότητα των προμηθευτών να διαθέσουν προϊόντα της ποικιλίας Afourer, ανταγωνιστικής της ποικιλίας Nadorcott, αν δεν δεχθούν να καταβάλουν τέλος, δεν αποδεικνύει την ύπαρξη ιδιαίτερων ιδιοτήτων ή πραγματικών καταστάσεων που τους χαρακτηρίζουν σε σχέση με κάθε άλλο παραγωγό ή προμηθευτή που βρίσκεται στην ίδια αντικειμενική πραγματική κατάσταση. Εξάλλου, οι σχέσεις ανταγωνισμού τις οποίες προβάλλει η προσφεύγουσα συναφώς δεν είναι ανάλογες με εκείνες της υπόθεσης Van Zanten, στην οποία είχαν αμφισβητηθεί τα παραχωρηθέντα δικαιώματα.

105 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι εκπροσωπούσε τα συμφέροντα των παραγωγών ή των προμηθευτών φυτικών προϊόντων οι οποίοι νομιμοποιούνταν να ασκήσουν προσφυγή.

106 Τρίτον, όσον αφορά τις νομικές διατάξεις που αναγνωρίζουν ρητώς στην προσφεύγουσα μια σειρά δυνατοτήτων δικονομικού χαρακτήρα, πρέπει να επισημανθεί, πρώτον, ότι η προσφεύγουσα αναφέρεται, βέβαια, στο άρθρο 59 του βασικού κανονισμού, αλλά μόνο για να υποστηρίξει ότι το άρθρο ανταποκρίνεται σε σκοπούς διαφορετικούς από αυτούς των άρθρων 67 επ. του βασικού κανονισμού και ότι η συμμετοχή στη διαδικασία παραχώρησης δεν αποτελεί προαπαιτούμενο της ασκήσεως προσφυγής.

107 Δεύτερον, η προσφεύγουσα πλανάται όσον αφορά την προέλευση των διαδικαστικών δικαιωμάτων από τα οποία θα μπορούσε να αντλήσει τη νομιμοποίησή της προς άσκηση προσφυγής ενώπιον του τμήματος προσφυγών. Συγκεκριμένα, προκειμένου να καθοριστεί το παραδεκτό της προσφυγής ενώπιον του τμήματος προσφυγών, τα μόνα διαδικαστικά δικαιώματα που εξασφαλίζονται με την προσφυγή αυτή είναι αυτά που αντλούνται από την προηγηθείσα διοικητική διαδικασία βάσει της οποίας παραχωρήθηκε το δικαίωμα. Όμως, εφόσον η προσφεύγουσα δεν μετέσχε στη διαδικασία της παραχώρησης, δεν μπορεί να προβάλει κανένα σχετικό διαδικαστικό δικαίωμα του οποίου θα μπορούσε να επιδιώξει την προάσπιση.

- 108 Τρίτον, η προσφεύγουσα προβάλλει επίσης την εφαρμογή επί των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως της νομολογίας σε θέματα κρατικών ενισχύσεων, σύμφωνα με την οποία ενδιαφερόμενοι, κατά την έννοια του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ, δεν είναι μόνον οι επιχειρήσεις που επωφελούνται της ενισχύσεως, αλλά και τα πρόσωπα, οι επιχειρήσεις ή οι ενώσεις των οποίων τα συμφέροντα θίγονται, ενδεχομένως, από τη χορήγηση της ενισχύσεως, ιδίως δε οι ανταγωνιστικές επιχειρήσεις και οι επαγγελματικές οργανώσεις (βλ. σκέψη 68 ανωτέρω). Πάντως, η αναφορά της προσφεύγουσας στη νομολογία σε θέματα κρατικών ενισχύσεων δεν είναι λυσιτελής εν προκειμένω.
- 109 Συναφώς, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι η νομολογία αυτή έχει εφαρμογή μόνον όταν ο προσφεύγων επιδιώκει, με την άσκηση της προσφυγής του, να εξασφαλίσει τα διαδικαστικά δικαιώματα που αντλεί από το άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ (απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Δεκεμβρίου 2005, C-78/03 P, Επιτροπή κατά Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, Συλλογή 2005, σ. I-10737, σκέψη 35) και τα οποία του στερεί η Επιτροπή διότι δεν κινεί την επίσημη διαδικασία εξετάσεως. Όμως, τα άρθρα 59, 67 και 68 του βασικού κανονισμού παρέχουν δικαιώματα ευρύτερα από αυτά που αναγνωρίζει η νομολογία που παρατίθεται με τη σκέψη 68 ανωτέρω, καθόσον επιτρέπουν σε όποιον έχει υποβάλει κατά τη διοικητική διαδικασία γραπτή ένσταση κατά της παραχώρησης δικαιώματος να ασκήσει προσφυγή ενώπιον του τμήματος προσφυγών (βλ. σκέψη 80 ανωτέρω). Επομένως, εφόσον η άσκηση των διαδικαστικών δικαιωμάτων εξαρτάται αποκλειστικά από την έγκαιρη πρωτοβουλία του προσφεύγοντος, δεν έχει εφαρμογή, εν προκειμένω, η νομολογία σε θέματα κρατικών ενισχύσεων.
- 110 Ως εκ περισσού, στο μέτρο που η προσφεύγουσα αναφέρεται σε μια υποτιθέμενη κατάσταση ανταγωνισμού που δικαιολογεί την κατ' αναλογία εφαρμογή της νομολογίας που παρατίθεται με τη σκέψη 68 ανωτέρω, πρέπει να τονιστεί ότι η προσφεύγουσα δεν προέβαλε κανένα στοιχείο από το οποίο να συνάγεται ανταγωνιστική σχέση με τον κάτοχο του δικαιώματος.
- 111 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου σκέλους που αντλείται από την έλλειψη αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας

— Επιχειρήματα των διαδίκων

- 112 Κατά την προσφεύγουσα, η προσφυγή του άρθρου 67 του βασικού κανονισμού είναι το μοναδικό αποτελεσματικό μέσο που διαθέτει για να προσβάλει την απόφαση παραχώρησης. Μετά τη λήξη της προθεσμίας για την άσκηση προσφυγής, το κοινοτικό δικαίωμα επί της φυτικής ποικιλίας δεν μπορεί πλέον να προσβληθεί ενώπιον καμίας αρχής ή εθνικού δικαστηρίου. Στην υπόθεση Van Zanten, αυτός υπήρξε ένας από τους λόγους στους οποίους ρητώς στηρίχθηκε το τμήμα προσφυγών για να αναγνωρίσει την ενεργητική νομιμοποίηση της εν λόγω εταιρίας. Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο έκρινε ότι οι ιδιώτες πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να τυγχάνουν αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας των δικαιωμάτων που αντλούν από την κοινοτική έννομη τάξη, δεδομένου ότι το δικαίωμα για μια τέτοια προστασία αποτελεί τμήμα των γενικών αρχών του δικαίου οι οποίες απορρέουν από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών.
- 113 Το Δικαστήριο έκρινε επίσης ότι ο σεβασμός του δικαιώματος αυτού στην κοινοτική έννομη τάξη προϋποθέτει ότι τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα έχουν τη δυνατότητα, αναλόγως της περιπτώσεως, να προβάλλουν την ακυρότητα των κοινοτικών πράξεων γενικής ισχύος είτε παρεμπιπτόντως, ενώπιον του κοινοτικού δικαστή, είτε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Η ύπαρξη ή η μη ύπαρξη ενός συστήματος προσφυγής αποτελεί ουσιώδες στοιχείο κατά την εξέταση της προϋποθέσεως αν ο προσφεύγων θίγεται ατομικά, διότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η προϋπόθεση αυτή πρέπει να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα της αρχής της παροχής αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, λαμβανομένων υπόψη των διαφόρων περιστάσεων που είναι δυνατό να εξατομικεύουν τον προσφεύγοντα.
- 114 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι η απόφαση την αφορά ατομικά λόγω της μη υπάρξεως οποιουδήποτε ένδικου βοηθήματος ενώπιον των εθνικών και κοινοτικών δικαστηρίων εκτός από το προβλεπόμενο στο άρθρο 67 του βασικού κανονισμού. Συγκεκριμένα, κατά την προσφεύγουσα, η προσβαλλόμενη απόφαση της στέρησε τη μόνη αποτελεσματική δικαστική προστασία που διέθετε.

- 115 Το ΚΓΦΠ εκτιμά ότι η προσφεύγουσα είχε τη δυνατότητα να εναντιωθεί στην αίτηση παραχώρησης δικαιώματος και θεωρεί ότι αν η προσφεύγουσα είχε μετάσχει στη διαδικασία εναντιώσεως, η απόφαση, κατά πάσα πιθανότητα, θα την αφορούσε ατομικά. Εξάλλου, όπως προκύπτει από τη νομολογία, ο κοινοτικός δικαστής δεν μπορεί να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή λόγω της ελλείψεως μέσου ένδικης προστασίας ενώπιον εθνικού δικαιοδοτικού οργάνου. Το συμφέρον της κοινοτικής έννομης τάξης είναι να εξασφαλίζει ένα σύστημα ελέγχου των διοικητικών πράξεων. Όμως η απόφαση παραχώρησης δεν εκφεύγει του δικαστικού ελέγχου, στον βαθμό που οποιοσδήποτε θίγεται άμεσα και ατομικά μπορεί να την προσβάλει ενώπιον του τμήματος προσφυγών.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 116 Από πάγια νομολογία σχετική με το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ προκύπτει ότι, μολονότι αληθεύει ότι η προϋπόθεση να θίγεται ατομικά ο προσφεύγων που θέτει η διάταξη αυτή πρέπει να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα της αρχής της παροχής αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, λαμβανομένων υπόψη των διαφόρων περιστάσεων που είναι δυνατό να εξατομικεύουν τον προσφεύγοντα, η ερμηνεία αυτή δεν είναι δυνατόν να καταλήξει στο να μη λαμβάνεται υπόψη η εν λόγω προϋπόθεση, η οποία ρητώς προβλέπεται στη Συνθήκη, χωρίς να υπάρξει υπέρβαση των αρμοδιοτήτων που αναγνωρίζει στα κοινοτικά δικαστήρια (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 25ης Ιουλίου 2002, C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2002, σ. I-6677, σκέψη 44· της 30ής Μαρτίου 2004, C-167/02 P, Rothley κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 2004, σ. I-3149, σκέψη 47, και της 1ης Απριλίου 2004, C-263/02 P, Επιτροπή κατά Jégo-Quéré, Συλλογή 2004, σ. I-3425, σκέψη 36). Ισχύουν, επομένως, και εν προκειμένω τα όσα αναφέρθηκαν ανωτέρω με τις σκέψεις 78 έως 84 σχετικά με το ότι ο όρος «αυτός τον οποίο αφορά ατομικά η απόφαση» κατά την έννοια του άρθρου 68 του βασικού κανονισμού πρέπει να εφαρμοστεί υπό το φως της νομολογίας που αφορά τις προσφυγές που ασκούνται δυνάμει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ.
- 117 Εξάλλου, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, σύμφωνα με τα άρθρα 59, 67 και 68 του βασικού κανονισμού, οποιοσδήποτε υπέβαλε γραπτή ένσταση κατά της παραχώρησης δικαιώματος κατά τη διοικητική διαδικασία μπορεί να ασκήσει προσφυγή ενώπιον του

τμήματος προσφυγών (βλ. σκέψη 80 ανωτέρω). Επιπλέον, το άρθρο 68 του βασικού κανονισμού παρέχει την ένδικη αυτή προστασία σε κάθε πρόσωπο το οποίο, ακόμη και αν δεν μετέσχε στη διαδικασία και δεν ήταν αποδέκτης της απόφασης που ελήφθη μετά το πέρας της διαδικασίας αυτής, η εν λόγω απόφαση τον αφορά άμεσα και ατομικά. Κατά συνέπεια, εφόσον η προσφυγή ενώπιον του τμήματος προσφυγών παρέχει, στη συνέχεια, τη δυνατότητα να ασκηθεί προσφυγή ενώπιον του κοινοτικού δικαστή, εσφαλμένως επικαλείται εν προκειμένω η προσφεύγουσα έλλειψη αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.

- 118 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί το σκέλος αυτό του λόγου ακυρώσεως.
- 119 Από όλα τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου που αντλείται από τη μη τήρηση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 120 Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι το Δικαστήριο έκρινε ότι, για να θεωρηθεί μια πράξη αιτιολογημένη, πρέπει να διαφαίνεται από αυτή, κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο, η συλλογιστική της κοινοτικής αρχής που εξέδωσε την πράξη, ώστε οι ενδιαφερόμενοι να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και το αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να μπορεί να ασκεί τον έλεγχό του. Η προσβαλλόμενη απόφαση δεν πληροί την απαίτηση αυτή στο μέτρο που το τμήμα προσφυγών δεν εξέτασε την ενεργητική νομιμοποίηση του συνεταιρισμού Apescoop, ενώ η δραστηριότητα που ο συνεταιρισμός αυτός ασκεί θίγεται σημαντικά από την απόφαση παραχώρησης, γεγονός το οποίο εξάλλου αναγνώρισε το τμήμα προσφυγών. Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι το γεγονός αυτό πρέπει να συσχετισθεί με την απόφαση του τμήματος προσφυγών να μη της επιτρέψει να επισυνάψει

στον φάκελο συμπληρωματικά έγγραφα προς απόδειξη ότι τα μέλη της θίγονται σημαντικά ως προμηθευτές φυτικών προϊόντων. Το τμήμα προσφυγών δεν εξέτασε αν τα μέλη της θίγονται ατομικά από την απόφαση παραχώρησης υπό αυτή τους την ιδιότητα. Εξάλλου, δεν αποδείχθηκε από κανένα έγγραφο ή πληροφορία ο ισχυρισμός του ότι είναι μεγάλος ο αριθμός των προσώπων τα οποία ενδέχεται να είναι προμηθευτές φυτικών προϊόντων της προστατευόμενης ποικιλίας και ότι η προσφεύγουσα δεν χαρακτηρίζεται σε σχέση με κάθε άλλον επιχειρηματία του εν λόγω τομέα.

- 121 Επιπλέον, το τμήμα προσφυγών, για να αρνηθεί την ενεργητική νομιμοποίηση της προσφεύγουσας ως παραγωγού, περιορίστηκε στη διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα εκπροσωπούσε τα συμφέροντα των παραγωγών, χωρίς να διεξαγάγει καμία άλλη έρευνα. Επομένως, η συλλογιστική του τμήματος προσφυγών επί του θέματος αυτού δεν είναι αιτιολογημένη.
- 122 Τέλος, το τμήμα προσφυγών, μη δικαιολογώντας ως προς τι διαφέρουν οι διαδικασίες σε θέματα κρατικών ενισχύσεων και οι διαδικασίες του βασικού κανονισμού ούτε γιατί οι διαφορές αυτές είναι τόσο σημαντικές ώστε να εμποδίζουν την εν προκειμένω κατ' αναλογία εφαρμογή των αρχών που εφαρμόζονται σε θέματα κρατικών ενισχύσεων, παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως.
- 123 Το ΚΓΦΠ και η παρεμβαίνουσα αμφισβητούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 124 Πρέπει να υπενθυμιστεί ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως αποτελεί ουσιώδη τύπο που πρέπει να διακρίνεται από το ζήτημα του βασίμου της αιτιολογίας, δεδομένου ότι αυτό αφορά την επί της ουσίας νομιμότητα της επίδικης πράξεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Μαρτίου 2001, C-17/99, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή

2001, σ. I-2481, σκέψη 35). Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία, από την αιτιολογία που επιβάλλει το άρθρο 253 ΕΚ πρέπει να προκύπτει κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του εκδότη της πράξεως. Η υποχρέωση αυτή έχει διττό σκοπό, δηλαδή να παρέχεται, αφενός, στους ενδιαφερομένους η δυνατότητα να γνωρίζουν τη δικαιολόγηση του ληφθέντος μέτρου ώστε να προασπίζουν τα δικαιώματά τους και, αφετέρου, στον κοινοτικό δικαστή να ασκεί τον έλεγχό του νομιμότητας της αποφάσεως [απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Φεβρουαρίου 1990, C-350/88, Delacge κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-395, σκέψη 15· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 6ης Απριλίου 2000, T-188/98, Kuiper κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. II-1959, σκέψη 36, και της 3ης Δεκεμβρίου 2003, T-16/02, Audi κατά ΓΕΕΑ (TDI), Συλλογή 2003, σ. II-5167, σκέψη 88].

125 Εν προκειμένω, από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση παρέχει τη δυνατότητα στην προσφεύγουσα να υπεραμυνθεί των δικαιωμάτων της και στο Πρωτοδικείο να ασκήσει τον έλεγχό του. Εξάλλου, το τμήμα προσφυγών εξέτασε την ενεργητική νομιμοποίηση της προσφεύγουσας σε σχέση με τις φερόμενες δραστηριότητες του συνεταιρισμού Apescoop (σκέψη 3, τέταρτο και πέμπτο εδάφιο, του σκεπτικού της προσβαλλομένης αποφάσεως), σε σχέση με την ενδεχόμενη εκπροσώπηση από την προσφεύγουσα του καθενός εκ των παραγωγών μανταρινιών (σκέψη 3, όγδοο έως δέκατο εδάφιο, του σκεπτικού της προσβαλλομένης αποφάσεως) και σε σχέση με την ενδεχόμενη εφαρμογή της σχετικής με τις κρατικές ενισχύσεις νομολογίας στα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως (σκέψη 3, ενδέκατο εδάφιο, του σκεπτικού της προσβαλλομένης αποφάσεως). Το τμήμα προσφυγών εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους θεωρούσε ότι οι τρεις αυτές περιπτώσεις δεν είχαν εφαρμογή ή δεν ήταν επαρκείς για τη θεμελίωση της ενεργητικής νομιμοποίησης της προσφεύγουσας. Κατά συνέπεια η προσφεύγουσα αβασίμως υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι κατά τούτο ανεπαρκώς αιτιολογημένη.

126 Εν πάση περιπτώσει, όπως προκύπτει από τη νομολογία, ο προσφεύγων δεν έχει έννομο συμφέρον για την ακύρωση αποφάσεως λόγω τυπικού ελαττώματος στην περίπτωση που η ακύρωση της αποφάσεως δεν θα μπορούσε να οδηγήσει παρά σε έκδοση νέας αποφάσεως, ουσιαστικά πανομοιότυπης προς την ακυρωθείσα (απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Ιουλίου 1983, 117/81, Geist κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 2191, σκέψη 7· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 18ης Δεκεμβρίου 1992, T-43/90, Díaz García κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1992, σ. II-2619, σκέψη 54, και TDI, προπαρατεθείσα, σκέψη 97· βλ. επίσης, συναφώς, απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Σεπτεμβρίου 2000, T-261/97, Orthmann κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2000, σ. I-A-181 και II-829, σκέψεις 33 και 35).

127 Εν προκειμένω, από την ανάλυση του δεύτερου λόγου ακυρώσεως (βλ. σκέψεις 77 έως 110 και 116 έως 119 ανωτέρω) προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν επικαλέστηκε κανένα επιχείρημα ικανό να αποδείξει την ενεργητική της νομιμοποίηση υπό την έννοια του άρθρου 68 του βασικού κανονισμού και ότι, κατά συνέπεια, η ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως λόγω ελλείψεως αιτιολογίας δεν θα μπορούσε να οδηγήσει παρά στην έκδοση νέας πανομοιότυπης αποφάσεως. Επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ότι η προσφεύγουσα δεν έχει κανένα έννομο συμφέρον για την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως λόγω ενδεχόμενης ελλείψεως αιτιολογίας.

128 Ως εκ τούτου, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

129 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

130 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα τόσο του ΚΓΦΠ όσο και της παρεμβαίνουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δ δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει τη **Federación de Cooperativas Agrarias de la Comunidad Valenciana** στα δικαστικά έξοδα.

Forwood

Pelikánová

Παπασάββας

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 31 Ιανουαρίου 2008.

Ο Γραμματέας

Ο προεδρεύων

E. Coulon

N. J. Forwood

Πίνακας περιεχομένων

Το νομικό πλαίσιο	II - 37
Ιστορικό της διαφοράς	II - 39
Αιτήματα των διαδίκων	II - 41
Σκεπτικό	II - 42
Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση των άρθρων 49 και 50 του εκτελεστικού κανονισμού και από παραβίαση των αρχών της επιμέλειας και της χρηστής διοικήσεως	II - 43
Επί του πρώτου σκέλους που αντλείται από παράβαση του άρθρου 49 του εκτελεστικού κανονισμού και από παραβίαση των αρχών της επιμέλειας και της χρηστής διοικήσεως	II - 43
— Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 43
— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 46
Επί του δεύτερου σκέλους που αντλείται από παράβαση του άρθρου 50 του εκτελεστικού κανονισμού και από παραβίαση των αρχών της επιμέλειας και της χρηστής διοίκησης	II - 51
— Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 51
— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 52
Ως προς τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, που αντλείται από το ότι δεν ελήφθη υπόψη η ενεργητική νομοποίηση της προσφεύγουσας	II - 55
Επί του πρώτου σκέλους που αντλείται από το γεγονός ότι η απόφαση παράχρησης αφορά ατομικά τα μέλη της προσφεύγουσας	II - 55
— Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 55
— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 62
	II - 79

Επί του δευτέρου σκέλους που αντλείται από την έλλειψη αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας	II - 72
— Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 72
— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 73
Επί του τρίτου λόγου που αντλείται από τη μη τήρηση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως	II - 74
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 74
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 75
Επί των δικαστικών εξόδων	II - 77